

URANTIA ASSOCIATION INTERNATIONAL
JOURNAL

Pääkirjoitus Alain Cyr, päätoimittaja	1
Totuuden löytäminen ja rajaaminen Nigel Nunn, Australia	1
Absoluuttien pohdiskelua William Sadler, Jr.	3
Paikallisia ja henkilökohtaisia aloitteita Gaétan Charland, Kanada	9
Rakkautta oppimassa Bill Cooper–David Glass–Kaye Cooper, Yhdysvallat	11

UAI JOURNAL

Journalin toimituskunta

Toimittaja **Alain Cyr**, puh. +1 450 466 2496

alain_cyr@sympatico.ca

Apulaistoimittaja **Maurice Migneault**

MauriceMigneault@aol.com

Apulaistoimittaja **Carolyn Prentice**

cmp9q3@yahoo.com

Käännösvastaava (ranska) **Jean Royer**

Käännösvastaava (espanja) **Olga López**

Käännösvastaava (suomi) **Seppo Kanerva**

Taitto **Verner Verass**

Komitean puheenjohtaja **Verner Verass**

Suomentajat **Leena Kari, Jouni Nurmi, Martti Vanninen, Seppo Niskanen ja Seppo Kanerva**

Suomennoksen taitto: **Seppo Kanerva**

Kansainvälisen palvelujohtokunnan jäsenet: UAI:n johtajisto

Presidentti – **Gaétan Charland** – Kanada

gaetan.charland3721@videotron.ca

Varapresidentti – **Merindi Swadling** – Australia

merindi@hotmail.com

Varainhoitaja – **Mark Kurtz** – USA

makurtz04@maplenet.net

Sihteeri – **Judy Van Cleave** – USA

jrvanclv@aol.com

Komiteoiden puheenjohtajat:

Koulutuskomitea – **Carolyn Prentice** – USA

cmp9q3@yahoo.com

Jäsenkomitea – **Gary Rawlings** – Yhdistynyt kuningaskunta

Garyurantia@aol.com

Tiedotuskomitea – **Verner Verass** – Australia

vern@designnd.com.au

Konferenssikomitea – **Eddie King** – USA

edwinking@bellsouth.net

Opintoryhmäkomitea – **Rick Lyon** – USA

ricklyon@tctc.com

Levityskomitea – **Jimmy Mitchell** – USA

jmubreader@msn.com

Käännöskomitea – **Peep Söber** – Eesti

psober@hotmail.com

Peruskirja- ja sääntökomitea – **Travis Binion** – USA

ghtb@earthlink.net

Pääkirjoitus

ALAIN CYR
Päätoimittaja

Hyvät UAI Journalin lukijat

Pohtiessamme sanan *totuus* merkitystä, voimme varmasti löytää monista sanakirjoista sille toistensa kaltaisia määritelmiä. Haku WordReference.comista antaa meille myös tämän määritelmän: täsmällisesti sanottuna se merkitsee *sitä, mikä läbestyy totuutta tai todellista arvoa*. Tämä määritelmä osoittaa minulle, että yleensä meillä ei koskaan ole täyttä totuutta mistään asiasta, koska sen ymmärtämisen edellytyksenä on jatkuva prosessi, jossa alituisesti löydämme laajempia merkityksiä huomiokykymme käsittäessä uusia arvoja. Vaikuttaa siis siltä, että edistyessämme ja noustessamme ylemmäs tuo totuus, samalla kun se on yksityinen asiamme, liittyy kollektiiviseen kehitykseen, jonka puitteissa meidän yksilökohtainen kasvumme tapahtuu. Inhimillisesti ottaen ei kukaan sisällytä itseensä koko totuutta.

Sen vuoksi kaikkien niiden välineiden käyttöä, jotka ovat käytettävissä hengelliseen kehitykseen liittyen, tulisi tarkastella viisaalla tavalla. Henkilökohtainen vakaumuksemme saa meidät joskus suositteluun tiettyjä menettelytapoja, vaikka jossakin toisessa tilanteessa kritisaisimme niitä kiivaasti.

Paratiisiin ei johda mitään helppoja teitä, oikopolkuja eikä valtavyliä. [551:2]

Tämänkertaisen numeron erikoisartikkelin on kirjoittanut Nigel Nunn, joka verestää menneitä vaikutelmiaan ja pohtii tosiasian ja totuuden suhdetta. Hän lähestyy *totuuden löytämistä ja rajaamista* tavalla, joka antaa

meille pohdittavaksi uuden näkökulman tietovarantomme kehittämisen suhteen. Ja koska viime numerossa kirjoitus Bill Sadlerin *Absoluuttien pohdiskelusta* jäi kesken, esitämme nyt hänen loppupäätelmänsä tähän aiheeseen liittyen. Osa kaksi, kuten hänen edellinen esityksensäkin, antaa meille dynaamista ajattelemisen aihetta, mutta on syytä muistaa, että Billin esitys heijastaa hänen henkilökohtaisia näkemyksiään. Lukijoita pyydetäänkin käyttämään tätä materiaalia oppaana, joka selventää heidän tähän asiaan liittyviä omia teorioitaan. Gaétan G. Charlandin edellisen, kesäkuussa julkaistun kirjoituksen loppuosa, jonka otsikko on *Paikallisia ja henkilökohtaisia aloitteita*, antaa meille tapoja, joilla voimme kouluttaa itseämme johtajina ja opettajina. Kaikkihan me etsimme tapoja, joilla voimme kehittää itseämme ja auttaa toisiakin kehittymään. Gaétan esittää jutussaan meille joitakin tapoja. Tämän numeron päätteeksi ja William Cooperin luvalla esitämme teille kirjoituksen *Rakkautta oppimassa*. Rakkaus on se sideaine, jonka puitteissa jokainen evoluutio tulee mahdolliseksi ja tämä kolmiosainen tutkielma antaa meille monia vihjeitä siitä.

Samalla kun UAI Journalin tiimi toivoo, että tämän numeron lukeminen tuottaa teille suurta iloa, toivottamme me teille myös ihanaa ja rauhallista kesää.

Kääntänyt Jouni Nurmi

TOTUUDEN LÖYTÄMINEN JA RAJAAMINEN

NIGEL NUNN
Australia

Miten nykyajan sofistikoitunut sielu käsittelee totuutta tai revelaatioita totuudesta? Seuraavassa artikkelissa yritämme rajata kysymyksen, kuvata ongelmaa ja katsoa, mihin kohtaan Urantia-kirjan opiskelijat sijoittuvat.

Carl Saganin TV-sarja *Kosmos* esitettiin ensi kertaa kaksikymmentäkahdeksan vuotta sitten. Sarjan sisältö on nykytietämyksen mukaan vanhanlainen ja helposti unohdettu, mutta kuka voisi unohtaa Saganin vilpittömyyttä ja innostunutta tapaa esittää asioita, jotka olivat tuolloin ihmisille revelaatioita meidän kosmisesta taustastamme? Saganista säteilevä peittelemätön ilo ja hänen teeskentelemätön intonsa hänen esittellessään näitä asioita saivat monet kyyniset ja ”tieteelli-

sesti orientoituneet” haastattelijat kysymään: ”Onko tämä kaikki siis Jumalan käten työtä? Uskotko Luojaan?” Tähän Sagan vastasi retorisella vastakysymyksellä: ”Olivat matematiikkanne ja jumalanne mitä tahansa, niiden täytyy pystyä selittämään ... tämä!”. Samalla hän loihti esille taas uuden astrofyysisen ihmeen virtuaalisen avaruusaluksensa katseluruutuun.

Saimme yhdessä haastattelijan kanssa tämän hyvänlaatuisen viruksen, panimme oman epäuskomme syrjään ja tuijotimme Saganin paljastamia ihmeellisyyksiä.

Hän pilkkasi lempeästi sekä materialisteja että uskovia osoittaen näiden ajatuskehysten riittämättömyyden. Hän yllytti molempia leirejä kurkottamaan laajemmalle eikä takertumaan vastapuolen olettamuksiin. Hän roh-

kaisi heitä pääsemään ennakkoluuloista ja -käsitksistä ja vapautumaan vanhoista totuusolehtamuksistaan, olivatpa ne laadultaan mystisiä tai materialistisia.

Torjuessaan loppuun kuluneita ja kestämättömiä uskomuksia hän ruokki sellaista ideaa, että ihmiskunta on jonkin ihmeellisen ja ihanan reunalla: että kykenemme näkemään – ja meillä on vapaus nähdä – pilkkahduksenomaisesti jotakin totuuden vihjaamaa jumalallisen salaperäistä, tuntemalla tuntemaan, miten se manifestoituu kosmoksen kauneudessa ja väkevyydessä. Hän jätti sitä koskevat kysymykset vaille vastausta, samoin kuin sen, millä tavoin voisimme olla vuorovaikutuksissa tämän ”jumalallisen salaperäisyyden kanssa, todellisuuden määrittelemättömissä olevan perustan ja lähteen kanssa. Hän soi skeptikoille vapauden omiin päätelmiinsä ilman vastaansanomisen tai myöntämisen pakkoa.

Tämä tuore tapa lähestyä todellisuuden tutkimista saavutti vastakaikua monissa, eritoten niissä, joiden uskomusjärjestelmä oli vanhanaikainen mutta jotka tunsivat omakohtaisesti, miten läheinen suhde jumalallisuuteen vaikuttaa. Kyseiset sielut eivät voineet enää hyväksyä pyhien tekstien esiin manaamia pettäviä uskomuksia, mutta heidän totuudenetsinnän nälkäänsä ja intohimonsa olivat voimakkaampia kuin koskaan. Saganin kuoleman jälkeen hänen työtoverinsa ja kolmas vaimonsa Ann Druyan kirjoitti:

”Miksi erotamme tieteellisen, joka on vain yksi tapa etsiä totuutta, pyhänä pitämästämme, mihin kuuluvat totuudet, jotka innoittavat rakastamaan ja kunnioittamaan? Tiede ei ole mitään muuta kuin loppumatonta totuuden etsintää. Voisiko jokin olla pyhempää?”

Todellisen tiedon ja totuuden välillä ei koskaan vallitse ristiriitaa. Ristiriitaa saattaa kylläkin esiintyä tiedon ja ihmisen uskomusten välillä – – [Urantia-kirja, 1459:4].

Uskon ja uskomisen, ymmärtämisen ja tosiasioiden sekä totuuden välinen suhde kiusaa jatkuvasti niitä, joilla on aikaa asian pohtimiseen. Materialistiseen aineuteen kuuluu idea, että mikäli jotakin ei ole todistettu, sitä ei tule olettaa todeksi; että ihmiskunnan totuusvarannon pitäisi oleellisimmillaan täyttää vain sellaisella, jonka pystymme todentamaan. Mutta tähän nykyiseen materialistiseen ihanteeseen – ihminen raivaamassa omaa polkuaan, kasaamassa tietoa ja viisautta jatkuvasti enentyvien evoluutionmukaisten löytöjen kautta – sisältyy ongelma: edistymisen saattaa olla umpimähkäistä ja tosiasiat voidaan nähdä yhteydestään erillisinä. Aivan kuten kävi kvanttimekaniikassa: löysimme aineen lepattavan ja värähtelevän ominaisuuden ennen kuin pääsimme selvyyteen siitä, mikä lepattaa. Tämä johdatti tiedemiehet ajatusmalliin (onko se häkki?), joka rakentuu epäennustettavuuden ja sattumanvaraisuuden varaan. Ultimatonin tietäminen olisi saattanut päästää tieteen tämän käsitteellisen pullonkaulan ohii; ja kannattaa muistaa, että ultimatonista kerrottiin juuri sinä hetkenä, jolloin tiedemiehet enimmin sellaista elintärkeää johtolankaa olisivat tarvinneet.

Mutta totuudesta ei voi koskaan tulla ihmisen omaisuutta,

ellei hän harjoita uskoa. Tämä on totta siksi, etteivät ihmisen ajatukset, viisauts, etiikka ja ihanteet nouse milloinkaan korkeammalle kuin hänen uskonsa, hänen ylevin toiveensa [1459:5].

Sagan oli katalyytti sukupolvelle, joka kasvoi Beatlesien ja *Star Trekin* myötä ja auttoi tätä sukupolvea sekoittamaan tieteen ja matemaattisen henkilökohtaiseen ja jumalalliseen salaperäiseen. Hän sai meidät kurtkottamaan kohti totuutta, ponnistelemaan ohi lapsuutemme viitekehysten ja löytämään sen!

Ihmisen täytyy ajatella kuolevaisen olennon universumipuitteissa, mutta se ei tarkoita, ettei hän voi nähdä mielessään muita ja ylevämpiä kehyksiä, joissa ajattelu on mahdollista [1260:3].

Sagan jatkoi totuuden tutkimistaan romaanissa *Contact*. Kirjan elokuvaversiossa vuodelta 1996 hän kutoo yhteen tiedemiehen ja uskovan elämät: kaksi henkilöä, joissa tiivistyvät rationaalinen ja toisaalta uskoon perustuvaa suhtautuminen elämään. Sekä tiedemies Ellie Arroway että uskova Palmer Joss metsästävät syvintä ja laajinta mahdollista totuutta. Mutta heidän rakkautensa toisiaan kohtaan kitisee ja kirskuu parasta totuuden löytämistapaa koskevien näkemysten näennäisestä yhteensovittamattomuudesta. Elokuvan huippukohdassa Arrowayn on ilonkyyntelien vuoksi pakko kesken relativistista matkaa kohti galaksin keskustaa keskeyttää systemaattinen raporttinsa. Hänen äänensä ja hengityksensä salpautuvat hänen näkemäänsä sisältyvästä totuudesta, ja hän voi vain mutista: ”Liian kaunista...heidän olisi pitänyt lähettää tänne runoilija.”

Sagan lopettaa tarinansa siihen, kun nämä henkilöhahmot välähdyksenomaisesti käsittävät, että vaikka heidän lähtökohtansa ovat konseptuaalisen jakolinjan eri puolilla, heidän kummankin sinnikäs ja peräänantamaton matkansa on johtanut heidät kohtaan, joka näyttää olevan sama paikka. Mutta kun heidän toverinsa pyytävät heitä todistamaan tai vaikkapa vain kuvailemaan heidän henkilökohtaisia löytöjään, molemmat tajuvat että sellainen kuvailu menee kuin minne järki yltää – ”kaiken kattavan filosofisen rajan” taakse, ja että kuolevaisen vuorovaikutus totuuden kanssa tapahtuu uskon välityksellä.

Urantia-kirjan lukijoina pystymme näkemään, että tuollaiset kirjailijat ja henkilöahmot näyttävät olevan valmiita valjastamaan käyttöön ajatuskehykset, jollaisia ihmiskunta ei ole tähän saakka kyennyt edes kuvittelemaan. Monet tällaiset modernit kuolevaiset ovat kuitenkin oppineet etsimään todisteita pikemminkin kuin soveltamaan jotakin sellaista, jonka he uskovat olevan uskottavuutensa menettänyttä keskiaikaista uskoa. Kuinka tuollaisten sielujen voi koskaan odottaa hyväksyvän *Urantia-kirjan* kaltaisen ”ilmoituksen”? Samalla tavoin, onko realistista toivoa, että jokin suurista uskonnollisista traditioista voisi neulansilmän läpi kulke- malla kehittyä viidennen aikakauden laajempiin puitteisiin? Tämä on todennäköisesti liian pitkä harppaus kummallekin leirille.

Miten kuroa umpeen maailmamme nykyisten kulttuurien ja *Urantia-kirjan* antamien ajatuspuitteiden välinen kuilu? Kuinka voisi auttaa neljännen aikakauden puitteissa kehkeytyneitä kulttuureja pääsemään samaan tahtiin viidennen kanssa?

Siirtyminen vaiheesta toiseen edellyttää välivaihetta, joka koskettaa molempia ja on yhteensopiva niiden kanssa. Eikö tämä ole juuri sitä, mitä me olemme? Eikö meistä, jotka elämme tätä aikaa ja olemme selvinneet *Urantia-kirjan* lukemisesta, ole tullut ihmiskunnan kahden tilan, uuden ja vanhan, välinen elävä silta? Eikö meitä olekin valmennettu palvelemaan evolutionaarisiin linkkeihin, jotka auttavat nykikäisempään maailmamme kohti Mikaelin parempaa tietä, kohti hänen verrattomampaa ja laajempaa totuuttaan?

Aikakautinen ilmoitus on keino korjata ja laajentaa nykyään vaikuttavan kulttuurin käyttämiä ajatuskehyksiä. Melkisedek käytti Abrahamia tuodakseen ihmisille uskon yhteen kaikkivaltiaaseen Jumalaan, johon meidän tarvitsee vain uskoa. Jeesus käytti apostolejaan ja Totuuden Henkeään laskeakseen uuden perustan sille totuudelle, että Melkisedekin kaikkivaltias Jumala on meidän kaikkien persoonallinen Isämme. Tämä hänen tuomansa tärkeä lisä ajattelun kehyksiimme tekee ihmisten veljeyden tosiasiaista todellisen. Ja nyt viides aikakautisen merkityksen omaava ilmoitus laajentaa ajatuskehyksiämme edelleen. *Urantia-kirja* valaisee tätä

totuutta ja valaa tämän tosiasian paljon laajempaan kehykseen; sitten se rohkenee mennä vielä pitemmälle ja paljastaakseen, kuinka hän on Isämme ja väläyttää vastausta kysymykseen: miksi?

”Ihminen – avautuvien mahdollisuuksien hetki”

Siis miten ja miksi Jumala on Isämme? No, näyttää siltä, että olemme se hetki, jolloin Hän asettaa samalle viivalle kaksi osastaan ja jää sitten odottamaan, mitä tahdomme. Olemme se hetki, jolloin Hän sallii muun kuin oman tahtonsa sanovan hänelle ”kyllä” tai ”ei”! Olemme hetki, jolloin Ikuisuus avautuu ja toivottaa tervetulleeksi uuden lapsen, tai jolloin enkelit surevat tuon lapsen kuolemaa – lapsen, joka me vain voimme olla.

Ilmiönä ihminen on tämä: että lähetämme liikkeelle Paratiisin finaliitin tai murhaamme tuon lapsen, joka me vain voimme olla. Isä joko näkee meidän ratsastavan Hänen rakkautensa aalloilla hänen absoluuttisille asuinsijoilleen tai Hän kokee menettävänsä tuon lapsen – lapsen joka me vain voimme olla.

Kääntänyt Seppo Niskanen

Absoluuttien pohdiskelua

Osa 2

WILLIAM SADLER JR.

Yhdysvallat

William Sadler Jr., joka tunnetaan paremmin nimellä Bill, oli etevä Urantia-kirjan opiskelija, jolla oli myös kyky esittää sen monimutkaisimmatkin opetukset pubekielellä. Jotkin hänen vapaamuotoisista puheistaan nauhoitettiin, ja tämän kirjoituksen pohjana on puhtaaksikirjoitettu versio tällaisesta esityksestä, jonka hän joskus vuonna 1958 tai 1959 piti erälle opintoryhmälle. Seuraavasta otteesta on jätetty pois epäoleelliset kuulijoiden kommentit ja huomautukset. Juttuun on lisätty otsikoita, jotta esityksen rakenne kävisi lukijalle ymmärrettävämmäksi.

Luominen jatkuu edelleen, ja tulee aika, jolloin Paratiisin-Jumaluuksien luomisteko saattaa päätökseen ensimmäisen universumiaikakauden. Ajoitan sen mielessäni kahdenkymmenen Päivien Muinaisen luomiseen. Meille kerrotaan, että tämä merkitsee käytännössä ajallisten universumien alkua. Kun me nousemme Paratiisiin ja haluamme perehtyä historiaan – muistiin merkittyyhin historiaan – tämä on ensimmäinen historiallinen tapahtuma, josta on olemassa merkintä. Aika, joka edeltää tätä kahdenkymmenen Päivien Muinaisen luomista koskevaa mainintaa, kuuluu esihistoriaan (209:6).

Päivien Ikuiset – kuten niiden nimi osoittaa – syntyivät yhtä aikaa Havonan kanssa, joka sai alkunsa yh-

dessä Äärettömän Hengen kanssa. Vakuuttaessaan, että Havona on yhtä vanha kuin hän, Ääretön Henki sanoo yksinkertaisesti: ”Olemme molemmat ikuisia.” (91:4) Niillä ei ole mitään alkuhetkeä. Toinen universumiaikakausi – jota me nyt elämme – on seitsemän evolutionaarisen superuniversumin aikakausi. Kysymyksessä on totaalisen jumaluusfunktion viides taso, mutta tässä on päällekkäisyyttä. Luomistyö jatkuu yhä nykyisellä universumiaikakaudella, mutta lisäksi tulee jotain uutta, nimittäin evoluutio. Mitä evoluutio on? Se on yksinkertaisesti luomista ajallisuudessa. Miten se eroaa evoluutiota edeltävistä menetelmistä, joilla potentiaalit muuttuvat aktuaaleiksi? Hyvin yksinkertaisella tavalla: luodut olennot voivat nyt ryhtyä kumppanuussuhteeseen Luojiin kanssa. Jos tämä tapahtuu *mahdikäsyyllä*, miten voisit luotuna ymmärtää sitä? Jos se tapahtuu hitaasti, silloin voit osallistua evolutionaariseen prosessiin.

Ketkään Havonan syntyperäisasukkaat eivät ole koskaan ryhtyneet kumppanuussuhteeseen Jumalan kanssa kehittyäkseen, tullakseen havonalaisiksi, vai ovatko? He ovat syntyneet havonalaisiksi (346:2). Me eläimestä polveutuvat olennot voimme ryhtyä Jumalan kumppaneiksi kehittääksemme itseämme sellaisiksi,

jollaisia meistä on määrä tulla. Kysymyksessä on kumppanuussopimus. Siitä aiheutuu se suunnaton ero evolutionaaristen ja luotujen tyyppien välillä, jota hahmotellaan eräässä Universaalista Isää käsittelevässä luvussa. Sivulla 51 on luettelo ”väistämättömyyksistä”, joka osoittaa, että monet asiat, jotka meitä ahdistavat, ovat väistämättömiä. Se kuuluu luonnostaan meidän asemaamme. Tarvitset rohkeutta, altruismia, toivoa, uskoa, rakkautta, totuutta, ihanteellisuutta, uskollisuutta, epäitsekkyyttä ja mielihyvää, ja niiden saavuttamiseksi joudut vastakkain vaihtoehtojen kanssa. Sinun on tehtävä valintoja.

Jos voisit tietää kaiken, sinulla ei voisi olla uskoa. Se olisi tietoa. Ellei pelkoa olisi, miten voisi olla toivoa? Jos et voisi olla kelmi, miten voisit olla luotettava? Jos meidän tasollamme ei olisi tuskaa, ymmärtäisimmekö, mitä on mielihyvä? Tämä on väistämätöntä käytettävissä evoluutiomenetelmää, eikä luodun olennon kumppanuussuhde Jumaluuden kanssa voi toimia mitenkään muuten kuin hidastamalla luomisprosessia ja estämällä sen välitöntä tapahtumista, niin että luodut voivat ymmärtää, mitä tapahtuu. Näistä asioista tulee siten väistämättömiä. Seuraavalla sivulla (52:1) käsitellään edelleen sitä, miksi ne ovat väistämättömiä. Jos tavoitteena on elävä olento eikä robotti, tämä olento on varustettava vapaalla tahdolla. Ja jos ymmärtämättömille, kypsytymättömille olennoille annetaan vapaa tahto, on seurauksena väistämättä tragedia.

Seuraavaksi käsitellään sitä, miksi näin ei ole laita keskusuniversumissa (52:2). Sitten kohdassa 52:3 korostetaan oivallisella tavalla syntyperäisen Havonan asukkaan toiveikkuuden ja ylösnousemuskuolevaisen hienon luottavaisuuden välistä eroa: syntyperäisen havonalaisen rauhallista miellyttävän tulevaisuuden odotusta täysin tietämättömänä siitä epävarmasta toivosta, johon me, jotka elämme täällä alhaalla, tällä epävakaalla mutapallolla, tarraudumme. Meille osoitetaan, että tämä syntyperäinen havonalainen on luonnostaan ystävällinen, mutta hän ei ole saavuttanut tätä mielenlaatua kurittamalla sotaisaa minuuttaan. Hän ei ole koskaan kokenut altruismin voittoa täydellisyydestä itsekkyydestä. Havonan syntyperäiset asukkaat ovat taatusti kuuliaisiksi Kolminaisuudelle, mutta he eivät ole koskaan todella tienneet, millaista on kamppailla epätoivoisessa tilanteessa ja pysyä uskollisena. Toisin sanoen, syntyperäisille havonalaisille olisi Thermopylain voitto ollut itsestään selvä asia, mutta spartalaiset tiesivät, että he voisivat kuolla. Siinä on aste-ero.

Olemmeko me heitä parempia? Emme, me olemme erilaisia. Elleivät he olisi meille esikuvana, miten ihmeessä me pääsisimme Paratiisiin? Mielestäni vapaa tahto on suhteessa luodun olennon valintamahdollisuuteen. Minusta jokaisella persoonalla on niin paljon vapaata tahtoa – on mahdollisuus käyttää niin paljon vapaata tahtoa – kuin hän tarvitsee. Uskon, että se lisääntyy. Ajattelen, että esimerkiksi Luoja-Pojan valinnanvara on valtava, suunnattoman suuri mutta ei absoluuttinen, koska hänenkin on tehtävä valintansa Paratiisi-tasoa alemman Jumaluuden valinnanvapaudel-

le asetetuissa rajoissa. Uskon, että Isän vapaa tahto on kaikkien muiden yläpuolella. Sitä rajoittaa vain hänen olemuksensa.

Hän ei voisi valita sellaista, mikä on ei-jumalallista. Hän ei voisi valita pahaa. Luulen, että hänen Poikansa voisivat, mutta he eivät tee sitä. Lojaalisuus alkaa ilmaantua kaikilla aliabsoluuttisilla tasoilla. Meillä on mielestäni niin paljon vapaata tahtoa kuin voimme käyttää.

Ajattelen asiasta näin: Otetaan liukuva asteikko. Sijoitetaan toiseen päähän ”ulospäin suuntautuvat asiat” aineellisella tasolla. Asteikon toiseen päähän sijoitetaan ”sisäänpäin suuntautuvat asiat”, jotka huipentuvat hengellisellä tasolla. Onko tuossa asteikossa järkeä? Meidän on toisin sanoen tehtävä kaikenlaisia valintoja, jotka ulottuvat aineellisesta maailmasta hengelliseen maailmaan. Jos mukaan liittyy superasioita – enemmän kuin asioita –, silloin meillä on mielestäni suurempi valinnanvara myös ulkopuoლისessa todellisuudessa.

Mutta haluan tulla ulkopuolelta lähtien liikkeelle aineellisista asioista, siirtyen yhä ulkopuolella kohti superaineellisia asioita – kuten ihmisiä, jotka ovat enemmän kuin pelkkää ainetta – ja liikkuen vähitellen sisäänpäin. Kun pääsemme sisäpuolelle ja siirrymme ylöspäin kohti hengellisiä asioita asteikon ulommassa ääripäässä, minulla on vähemmän valinnanvaraa. Valintamahdollisuuteni ovat äärimmäisen rajoitetut. En voi päättää olla muuta kuin omanikäiseni. En voi päättää olla muuta kuin miespuolinen lajini edustaja, mikä merkitsee sitä, etten tule koskaan tietämään, miltä elämä näyttää ihmisrodun toisen puoliskon, naisen näkökulmasta.

Joitakin valintoja voin siellä tehdä. En voi välttää ryppyjen ilmaantumista kasvoihini, mutta voin valita, millaisia ne ovat. Jos rypistelen otsaani koko ikäni, saan yhdenlaisia ryppejä. Jos enimmäkseen hymyilen, saan toisenlaisia. Itse rypyille en voi mitään, mutta sen voin valita, millaisia ne ovat.

Kun nyt siirryn sisäänpäin, olen vapaampi valitsemaan. Siirtyessäni sisäpuolellani ylöspäin, aineellisista ongelmista filosofisiin, psykologisiin ja sosiologisiin ongelmiin on minulla enemmän valinnanvaraa. Moraaliselle tasolle, eettiselle tasolle noustessani on valinnanvaraa vielä enemmän. Siirtyessäni kohti henkeä tämä valinnanvara lisääntyy yhä enemmän, kunnes eteeni tulee kysymys Jumalasta. Siinä vaiheessa minulla on absoluuttinen valinnanvapaus. Niin sen on oltava.

Valinnanvarani on tuolloin absoluuttinen, täysin rajoittamaton. Näin on, koska Jumala on niin tahtonut. Mitä häneen tulee, voin käskä hänen painua hemmettiin tai voin yrittää palvella häntä koko elämäni ajan. Ja jos kysymys on mistään sen vähemmästä, koko pahuksen juttu on pelkkää huijausta. Minulla on oltava tuo valinnanvapaus, tai muuten olen robotti, jonka naruja hän pitää käsissään siellä ylhäällä. Ja tiedän, etten ole robotti vaan poika.

Huolehdittuaan näin kuolemattoman sielun varttumisesta ja vapautettuaan minuuden edelläkäyvän kausaation aibenttamista ehdottoman riippuvuuden kableista Isä vetäytyy sivuun. Nyt

kun ihminen on näin vapautettu kausaatioon reagoimisen kahleista, ainakin iäisyyskohtalon osalta, ja kun kaikki tarpeellinen on tehty kuolematon minuiden – sielun – kasvun hyväksi, jää ihmisen itsensä asiaksi se, että hän tahtoo luoda päätösvallassaan olevan, eloonjäävän ja ikuisen minuuden tai estää sen luomisen. Ei mikään muu olento, voima, luoja tai toimintayksikkö koko laajassa universumien universumissa voi missään määrin puuttua kuolevaisen vapaan tahdon ehdottomaan suvereenisuuteen valinnan tekvän kuolevaisen persoonallisuuden ikuisen kohtalon osalta, kun hän käyttää tätä valinnan vapautta. Kun kysymyksessä on ikuinen eloonjääminen, Jumala on sen subteen säätänyt, että aineellisen ja kuolevaisen tahto sen osalta on suvereeni, ja tämä säädös on ehdoton. [71:3]

Sivun alareunassa sanotaan: *Ikuisuuden portti avautuu vain vastauksena vapaatahtoisien Jumalan vapaan tahdon omaavien poikien vapaasta tahdosta tekemään valintaan. [71:7]* Se on vapauden peruskirja ja samalla hämmästyttävien haaste, joka voidaan esittää kaltaisillemme omittuisille korkeammille nisäkkäille. Sillä nisäkkäitähän me olemme, emme aivan täysin inhimillisiä olentoja. Tässä mielessä meidät on tehty Jumalan kuvaksi. Tässä mielessä hän voi kutsua meitä pojiksi. Minulle Jumala on rakastava olento, joka on valmis uusiin yrityksiin ja tutkimushaluinen. Ihmiset ovat tällaisia. Tässä mielessä olemme kaikkien Isän kaltaisia. Hän pitää tutkimusretkistä.

Miksi hän muuten ei antanut paistetun munan olla? Hänen ei ollut pakko. Me pidämme seikkailusta. Joskus poltamme näppimme ja joudumme hiukan perääntymään, mutta pohjimmiltaan jokainen normaali ihmisydän kaipaa kasvua ja seikkailua. Kuvitelkaapa paloasemaa. Tarvitsen paloasemaa, koska tarvitsen sitä tankoa, jota pitkin palomiehet liukuvat alas. Kuvitelkaa, että paloasema on kolmikerroksinen. Kun puhuimme kaikesta, mitä on peilin toisella puolella, käsitelimme kolmatta kerrosta – emme mitään muuta. Heti luomistoiminnan alettua olemme tekemisissä kahden seuraavan kerroksen kanssa, sillä luomistyön tasolla Jumala suunnitteli kaksi tasoa, joiden oli määrä olla vastakohtina absoluuttiselle tasolle. Ensiksi hän suunnitteli finiittisen tason. Ja finiittiselle tasolle ovat ominaisia aika, avaruus ja kokemus.

Absoluuttinen taso on ajaton, avaruudeton ja eksistentiaalinen. Eikä finiittinen taso ole yhteydessä absoluuttiseen tasoon enempää kuin ensimmäinen kerros on yhteydessä kolmanteen. Nämä kaksi tasoa eivät kosketa toisiaan missään kohtaa. Siksi on tarpeen suunnitella välitaso. Kirjassa absoniittinen taso määritellään finiittisen tason *esikainaksi* [1159:6]. Toisin sanoen on yhtä loogista ajatella sen tulevan jälkeen kuin ennen. Absoniittinen taso ei ole ajaton. Se ylittää ajan. Ajattomalla olennolla ei ole ajallisuustietoisuutta.

Paras mieleeni tuleva esimerkki on Jeesuksen Ajatuksensuuntaaja, joka on ajaton. Hän varoitti Mestaria sanoen: ”Sinähän et halua joutua kumoamaan mitään luonnonlakeja. Kun on kysymys avaruudesta, tilanne on täysin minun hallinnassani. Jos sinä sattumalta voisit olevasi Roomassa, niin ei tapahdu, sillä minä

olen avaruustietoinen.” Suuntaajan on oltava tietoinen avaruudesta, sillä miten hän muuten löytäisi sen? Hän sanoi: ”En ole aikatiетoinen. Aika ei merkitse minulle yhtään mitään. Niin ollen, jos haluat tehdä jotakin, joka merkitsee vain ajan lyhentämistä, en voi auttaa sinua. En toimi sillä aaltopituudella.” [Esitetty kohtaa 1516:4 vapaasti mukaillen.] Ajatuksensuuntaaja on kolmannessa kerroksessa, kun on kysymys aikasuhteista.

Transsendentaali on absoniittinen olento – kuten Kokonaisuniversumin Arkkitehti tai vahvuudenorganisoija –, ja he tietävät kaiken ajasta ja avaruudesta. He ovat täysin tietoisia ajasta ja avaruudesta ja ylittävät ajan ja avaruuden. He eivät ole ajattomia eivätkä avaruudettomia. He ovat ajan ja avaruuden ylittäjiä. Kun menemme Paratiisiin, tulemme löytämään Isän. Tulemme työskentelemään finiittisen tason alimmaisina. Tulemme tavoittamaan ”keskitangon”, joka on Universaalinen Isä. Kysymyksessä on Isän aito, todellinen löytäminen suppeimmalla mahdollisella pohjalla. Se on Universaalisen Isän minimaalista löytämistä. Finaliitteina me tulemme palvelemaan Orvontonin lisäksi peräkkäin muissakin superuniversumeissa. Joka kerta kun palaamme takaisin Paratiisiin, löydämme saman Universaalisen Isän, mutta pääsemme vähän ylemmäs keskitangolla.

Matka lattiasta kattoon on finiittisellä tasolla hyvin pitkä. Finaliitit eivät todellakaan ole vielä saavuttaneet kattoa, vaikka he ovatkin päässeet hyvän matkan ylöspäin. Kun haluamme nähdä totaalisen Jumaluuden finiittisellä tasolla, kysymme itse asiassa: ”Miten Kolminaisuus personoituu finiittisellä tasolla?” Haluamme tavata herra Kolminaisuuden, mutta mitään herra Kolminaisuutta ei ole. Kolminaisuus on korporaatio. Et voi tavata korporaatiota. Se on juridinen henkilö, ei luonnollinen henkilö. Meille näytetään Seitsemäs Valtiashenki, joka on Äärettömän Hengen luoma kuva siitä, millainen Isä-Poika-Henki olisi elävänä. Mutta jos jonakin päivänä löydämme Korkeimman Olennon, silloin meille voidaan sanoa: ”Tämä on Paratiisin Kolminaisuus sellaisena kuin finiittiset luodut voivat Paratiisin Kolminaisuuden käsittää.” Mutta päästäksemme sinne asti meidän on saavutettava ensimmäisen kerroksen katto, sillä se tarkoittaa valon ja elämän aikaa.

Korkein Olento merkitsee meille silloin, kun yritämme ymmärtää totaalista Jumaluutta – sillä totaalisen Jumaluuden toimintaahan me täällä tutkimme –, juuri sitä mitä Jeesuksen persoonallisuus meille merkitsee täällä yrittäessämme ymmärtää persoonallista Jumaluutta. En ymmärrä Universaalista Isää. En ymmärrä Jeesuksen jumalallisuutta, mutta ymmärrän erittäin hyvin Jeesuksen ihmisyyttä. Ymmärrän Ihmisen Poikaa. Jumalan Poika kiehtoo uteliaisuuttani. Mutta he ovat yksi ja sama persoona. Tämä auttaa minua kestämään kyvyttömyyttäni ymmärtää hänen jumalallisuuttaan. Ymmärrän yhtä puolta hänestä. Toinen puoli on yhä salaperäisyyden verhoama. Mutta tiedän, että hän on sama persoona, ja tiedän, että pidän hänestä. Tiedän, että tulen pitämään hänen jumalallisuudestaan, koska pidän hänen ihmisyydestään. Korkein Olento tulee

tekemään meille jotain muuta. Hän tulee auttamaan meitä pääsemään läpi toiseen kerrokseen.

Siellä me aloitamme kaikkien noiden suunniteltujen putkistojen asennuksen. Meillä on siihen edellytykset. Niin meille kerrotaan kirjassa. Korkein Olento auttaa meitä murtautumaan ulos finiittiseltä tasolta aivan kuten Jeesus auttaa meitä murtautumaan pois aineelliselta tasolta. Hän on elävä silta. Kuten Jumala, hänkään ei katso henkilöön. Hänen toimintansa koskee kokonaisuuksia, koska hän on totaalinen Jumaluus. Isä kohtelee kutakin meistä yksilönä. Korkein Olento ei ole tekemisissä meistä yhdenkään kanssa, ennen kuin hän voi olla tekemisissä kaikkien kanssa. Isä tähdentää suhdetta ”jokaiseen”. Korkein Olento tähdentää suhdetta ”kaikkiin”. Sinä uskot, ja Isä toivottaa sinut tervetulleeksi perheeseensä. Jeesuksen kertomus tuhlaajapojasta kuvastaa hyvin Universaalisen Isän asennetta, jossa ensi sijalla on rakkaus. Se ei kuitenkaan riitä Korkeimmalle Olenolle. Meidän on tuotettava. Hän tarvitsee meitä ja palkitsee sen vuoksi meistä ne, jotka ovat tuoteliaita. Voit palvella Universaalisen Isän rivimiehenä, mutta vain Korkeimmalta Olenolta voit saada taistelemalla ansaittuja kunniamerkkejä. Tämä tarkoittaa sitä, että sinun on oltava mukana ja tehtävä jotakin.

Nyt lähdemme tarkastelemaan kolmatta universumiakakautta, sillä heti kun käsittelemme totaalisen Jumaluuden toiminnan seitsemättä tasoa, meidän on poistuttava nykyiseltä aikakaudelta. Meidän on tarkasteltava ulkoavaruuden tasojen laajalle ulottuvia alueita. Siellä on nimittäin kasvamassa toinen kokemuksellinen Jumaluus, aivan kuten Korkein Olento kasvaa nykyisellä aikakaudella. On olemassa neljä ulkoavaruuden tasoa. Viime vuonna teimme joitakin laskelmia, ja pitäytykäämme tänä vuonna niihin. Nojautuimme laskelmissamme kirjan antamiin vihjeisiin. Meidän oli tehtävä joitakin oletuksia. Kahdesta mahdollisesta oletuksesta valitsimme aina varovaisemman. Päädyimme seuraaviin karkeasti arvioituihin suuruusluokkiin. Kirjamme käsittelee enimmäkseen seitsemää superuniversumia ja Havonaa, eikö totta? Ja me sanoimme: ”Mietitäänpä eräitä mittasuhteita.” Jos seitsemän superuniversumia ja Havona olisivat suunnilleen kuin tennispallo, mikä olisi niiden suhde ensimmäiseen ulkoavaruuden tasoon?

Päädyimme hyvin pieneen makuuhuoneeseen tai hyvin isoon komeroon. Ajatelkaa huonetta, joka on 3 metriä leveä, 3 metriä pitkä ja 3 metriä korkea. Voitteko nähdä tennispallon riippuvan huoneen keskellä? Se on kovin pieni huoneeseen verrattuna, eikö totta? Tämä on ensimmäinen ulkoavaruuden taso. Sen vertaamiseksi toiseen ulkoavaruuden tasoon kuvitelkaa kaupunkikorttelia, joka käsittää kahdeksan rakennustonttia. Tontit ovat suuria, 30 metriä kanttiinsa. Kuvitelkaa joka puolelta ruutuihin jaettuja kortteleita. Kortteli on neliön muotoinen. Sen korkeus on noin 250 metriä. Sijoittakaa pikku huoneemme tämän korttelin keskelle. Siinä se on, toinen ulkoavaruuden taso.

Kolmanneksi ulkoavaruuden tasoksi valitsin kuution muotoisen Chicagon. Tarvitsen kuution, joka on 26

km kanttiinsa. Viskatkaa tämä kaupunkikortteli tuohon kuutiomaiseen kaupunkiin. Siinä teillä on kolmas ulkoavaruuden taso. Neljänneksi ulkoavaruuden tasoksi valitsin kuun, vaikka se onkin vähän liian pieni. Arvioini on noin kolmekymmentä prosenttia alakantissa. Tämä kirja on kirjoitettu tennispallosta. Kun siirrymme ensimmäisestä kerroksesta toiseen kerrokseen, meidän on nyt ajateltava kuun mittasuhteita. Tämä on liian suurta, sen voi ainoastaan tuntea. Mutta sinne meidän kerrotaan olevan menossa. Siihen meitä valmennetaan. Katsokaahan nyt. Kun Jumala todella täyttää ihmiselämän, saatte tuntuman siihen, mitä Jeesuksen elämä oli. Jos se tuntuu liian vaikealta ymmärtää, ajatelkaa vaikutusta, joka Jeesuksella oli kahdentoista apostolin elämään. Silloin voitte nähdä, mitä sekundaarinenkin vaikutus saa aikaan.

Puhumme nyt hengellisestä kasvusta. Tunnette kertomuksen pitkästä Paratiisiin-noususta, ja tiedätte, että se on työlästä. Se ei ole helppoa. Ette ole enää pelkureita, kun pääsette sinne. Jo kauan sitten olette oppineet *berkuttelemaan epävarmuudella, libomaan pettymisestä, – osoittamaan lannistumatonta robkeutta suunnattomuuden edessä* – –. Jo kauan sitten taisteluhuuton on kuulunut: ”*Yhdessä Jumalan kanssa ei mikään, ei kerrassaan mikään, ole mahdotonta.*” [291:3] Sinne päässeet ovat sitkeitä, pelottomia veteraaneja ja samalla rakastettavia olentoja. Ajatelkaa, millaista koulutusta finaliitti saa. Ajatelkaa sitä suunnatonta koulutusta, joka finaliiteilla on edessään vielä pitkään näissä seitsemässä superuniversumissa, jotka kasvavat yhä. Paikallisuniversumimmeakaan ei ole vielä lähelläkään valon ja elämän aikaan asettumista. Mikael on saanut istutetuksi elämää vasta noin kolmannekselle suunnitelluista maailmoista. Kaksi kolmasosaa tästä universumista on vielä aloittamatta! Emme ole vielä panneet alulle palstoitusta, saati sitten viemärintiä. Olemme vielä tennispallon sisällä.

Millainen seitsemännän tason finaliitti tulee olemaan? Kun saavumme hengen todellistumisen seitsemännelle tasolle, vietetään viimeistä ajallisuuden riemujuhlista ja kirjoittajien mukaan luultavasti alkaa ensimmäisen ikuisuuteen kuuluvan riemujuhlan viettäminen. Millaisia finaliitit tulevat olemaan neljännellä ulkoavaruuden tasolla? Onko olemassa mitään keinoa edes hämähästi käsittää siihen tarvittavaa aikaa? Tuntemme luvut yksi, kaksi ja kolme, ja nyt törmäämme moneen. Aikakäsityksemme rajoittuu lukuihin yksi, kaksi ja kolme, ja nyt on edessä monta, monta ja monta. Me tulemme menemään sinne. Koko tämä kehitys tapahtuu kolmella uudella ihmispersoonallisuuden tasolla. Meille kerrotaan, että meillä on seitsemän persoonallisuuden julkituonnin dimensiota. Mielestäni Bud kuvasi tätä hyvin sanoessaan, että se on kuin talon rakentamista. Tiedät, että tulet laajentamaan, ja haluat valaa nämä perustukset vain kerran.

Varaudut rakentamaan seitsemän kylpyhuonetta, mutta sinulla tulee olemaan käyttöä vain kolmelle – niille kolmelle, joita me nyt käytämme. Mitä siis teet? Luonnostelet putkiston niitä neljää varten. Nyt ryh-

dymme varustamaan kolmea näistä neljästä käyttökuntoon. Ne ovat olleet käyttämättöminä koko tämän ajan. Tulemme nyt avaamaan uuden lisärakennuksen, uuden siiven.

[Yleisö keskeyttää esittämällä kysymyksen: Onko meidän kuolevaisten päämääränä saavuttaa luotujen olentojen yläpuolella olevat absoniittiset tasot? Onko se meille kuolevaisille rajana?]

[Sadler vastaa.] Se on universumien jälkeen seuraavan aikakauden tavoitteemme. Emme voi tehdä sitä tällä aikakaudella. Voimme tavoitella sitä haparoiden. Tämä meillä on edessä. Meille kerrotaan, että asennoitumisessa, tunne-elämässä ja reagoinnissa ilmenevät eroavuudet säilyvät ikuisesti.

Esimerkiksi miehet ja naiset tulevat yhä ilmentämään luonteenomaisia, ei-seksuaalisia miehyyteen ja naiseuteen kuuluvia ominaisuuksiaan Lopullisuuden Saavuttajakunnassa. Tulemme olemaan kiinnostuneita toisistamme. Tulemme ajattelemaan hiukan eri tavalla, luojan kiitos. Ranskalainen kohan sanoi: "Vive la différence!" Älylliset eroavuuksiemme tasoittuvat morontia-elämänvaiheen päättyessä. Toisin sanoen meillä on aivoissamme, mielessämme, yhtä paljon hevosvoimia. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että taiteilijasta tulisi etevä fyysikko. Meillä on yhä omat erikoisalamme. Olemme yhä hyvin yksilöllisiä, mutta meillä on yhtä suuri aivojen peruskapasiteetti. Hengellisiä eroavuuksia tulee yhä olemaan, sillä ne tasoittuvat vasta päästessämme Lopullisuuden Saavuttajakuntaan. Silloin tulemme olemaan samanveroisia hengelliseltä kapasiteetiltamme, vastaanottavuudeltamme ja laadullamme. Kun meistä tulee hengellisesti samanlaisia, tulee vastaan uusi eroavuus, absoniittiset eroavuudet. Tulemme tietoisiksi siitä.

Niinpä painiskelemme sen parissa. Uskon, että alamme ensimmäisen kerroksen ylärajoilla saada kaikua ja toisesta kerroksesta, vaikka emme vielä olekaan siellä. Kun pääset Uversaan, keitä siellä tapaavat? Havonan Servitaaleja, jotka työskentelevät siellä. He valmistelevat sinua Havonaa varten. Et ole vielä Havonan tasolla, mutta olet havonalaisten kanssa tekemisissä superuniversumin päämajassa. Tässä ilmenee limittäisyyttä.

Sanaa *absoniitti* käytetään tässä merkityksessä. Kokonaisuniversumin Arkkitehdeilla sanotaan olevan suurenmoinen mieli, *ylivertainen henki ja verraton absonitia* [351:2]. Se on ominaisuus, joka vastaa mieltä ja henkeä. Emme tiedä tästä mitään. *Absoniittinen* on adjektiivi, jota käytetään kuvaamaan paloaseman toista kerrosta.

Myös sanaa *transsendentaalinen* käytetään tarkoittamaan toista kerrosta, ja absoniittiset olennot eli transsendentaalit asuvat siinä kerroksessa.

Se on hyvä sana. He ylittävät ajan ja avaruuden. Jumalallisuuden attribuutteja, sellaisina kuin ne ilmenevät toisessa kerroksessa, kuvataan kaikkivaltiutena, kaikkiallisuutena ja kaikkietävyutenä. Nämä eivät ole Jumalallisuuden absoluuttisia attribuutteja. Ne ovat Jumalallisuuden perimmäisiä attribuutteja. Esimerkiksi Korkein Olento ei ole kaikkialla läsnäoleva. Hän on ubikviteettinen, mikä tarkoittaa "monta läsnäoloa",

mutta ei ole kaikkialla läsnäoleva. Hän ei ole rajoittunut läsnäoloon yhdessä paikassa mutta ei ole kaikkialla. Ääretön Henki on Luovien Tyttäriensä välityksellä ubikviteettinen seitsemässä superuniversumissa.

Jokainen paikallisuniversumin Äiti-Henki läpäisee paikallisuniversuminsa eikä mitään muuta, sillä hän on avaruustietoinen olento. Ellei hän olisi avaruustietoinen, hän ei tietäisi, missä lopettaa olemisensa ja kahden paikallisuniversumin välille syntyisi yhteentörmäys. Nebadon on siellä, missä hän on. Kun menette hänen ulkopuolelleen, olette Nebadonin ulkopuolella. Kun saavutatte absoluuttisen tason, läsnäolonne on kaikkiallisuuden tuolla puolen. Tämä läsnäolo on täysin erillään avaruudesta. Tällä absoniittisella tasolla – pidän tuosta sanasta, se on kätevä ja lyhyt – me lähdemme tutkimusmatkalle. Saamme toimeksiannon työskennellä noilla ulkoavaruuden tasoilla. Miksi? Miksi Neuvonantajat tulevat alas? Miksi Paratiisin-Pojat tulevat alas? Tulevat ulos ajallisuuteen ja avaruuteen työskentelemään kanssamme? Me tarvitsemme heitä, koska olemme epätäydellisiä. Tarvitsemme paljon apua olennoilta, jotka ovat meitä täydellisempiä, jopa erittäin täydellisiä.

Heidän on oltava tikapuita, joita meidän on kiivetävä. Miten Jumalaa voi selittää muuten kuin elämällä häntä, kuten Jeesus teki? Tarkoitan, että tarkastelkaa hänen elämänsä, ja jos kirjamme on oikeassa, hänen elämänsä on suurempi kuin hänen opetuksensa. Samasta syystä me menemme sinne ulos. He tarvitsevat meitä, koska he ovat jääneet jostakin osattomiksi. Korkein Olento on päättänyt kasvunsa, ja sen kaltainen kasvu, jonka me tunnetimme, on pysyvästi ohi koko luomakunnassa. Me voimme kasvaa siten kuin kasvamme, koska meidät on kytketty Korkeimpaan Olentoon. Me osallistumme hänen kasvuunsa. Koko tämä kokemuksellinen evolutionaarinen prosessi edellyttää Korkeimman Olennon kasvavaa läsnäoloa.

Kun hän on lopettanut kasvunsa, se on ohi. Mitkään olennot eivät enää koskaan kasva siten kuin me nyt kasvamme. Nämä ulkoavaruuden olennot tulevat hyötymään hänen läsnäolostaan. Me kärsimme hänen poissaolostaan. He hyötyvät hänen läsnäolostaan, mutta he eivät voi nauttia hänen läsnäolostaan ja samalla osallistua hänen kasvuunsa. Törmäämme taas yhteen väistämättömyyteen. Et voi tehdä nelikulmaisia ympyröitä. Et voi olla osana jotakin epätäydellistä ja nauttia sen täydellisyydestä. He jäävät vaille sitä, mitä me olemme: kokemuksellisia, evolutionaarisia olentoja.

Meidän asiamme on korvata heille tämä puute, aivan kuten keskusluomuksen olennot pyrkivät hyvittämään sen, mitä meiltä puuttuu, koska aloitamme epätäydellisinä. Meillä on siellä tehtävä. Päämääränämme siellä on lähteä taas kerran etsimään Isää. Jos pystymme käymään läpi tämän suunnattoman pitkän kasvuvaiheen, joka ulottuu tennispallosta aina kuuhun asti, en voi ymmärtää tätä. Voin sanoa sen, mutta se ei itse asiassa sano minulle mitään, paitsi että voin tuntea, että yritän selviytyä jostakin, joka on.

Olen kuin banttu, joka yrittää muodostaa mielikuvan

tuhannesta, ja luvun kolme jälkeen tunnen vain sanan ”monta”. Itse asiassa olen vaikeammassa asemassa. Yritän bantuna kuvitella biljoonaa. Olemme etsimässä Isää. Olemme etsimässä Perimmäistä Jumalaa, joka on toisessa kerroksessa sitä mitä Korkein Jumala on ensimmäisessä kerroksessa. Ja jos saamme koskaan päästötodistuksen toisesta kerroksesta, tulemme tuntemaan Perimmäisen Jumalan. Ja se on luultavasti mahdollista. Siihen tarvitaan vain uskomattoman pitkä aika. Meille kerrotaan, että meillä on kolme julkituomatonta persoonallisuuden dimensiota, jotka voivat tulla julki absoniittisella tasolla. Niinpä uskon, että meillä on kyky toimia siellä. Nähkääs, kun Isä antaa meille Ajatuksensuuntaajan ja persoonallisuuden, hän on antanut meille mahtavan varustuksen. Se on hyväksi koko rodulle!

Koko tämän ajan me teemme tutkimusmatkoja kahteen suuntaan. Tutkimme Universaalisen Isän todellisuutta finiittistä korkeammilla tasoilla, ja samanlaisesti tutkimme tämän sisimmäisämme olevan Ajatuksensuuntaajan todellisuutta. Esimerkki: Meille kerrotaan, että kun fuusioidumme Ajatuksensuuntaajaamme, eräs lisä, jonka Suuntaaja tuo fuusioituneen olennon yhdistyneeseen olemukseen, on mennyttä ikuisuutta koskeva muistiaineisto. Mutta en usko, että pystymme siihen. Luulisin, että meidän on elettävä tarpeeksi pitkälle eteenpäin voidaksemme ajatella yhtä pitkälle taaksepäin. Joten, jos eläisimme miljoona vuotta eteenpäin, voisimme selviytyä siitä, mitä Ajatuksensuuntaaja yrittää antaa meille. Silloin voimme ajatella miljoona vuotta taaksepäin. Ja jos kysymyksessä on kymmenen biljoonaa vuotta, silloin voimme mennä sen verran taaksepäin. Jonakin päivänä katselemme taaksepäin kymmenen biljoonan vuoden yksiköissä ja ymmärrämme, mitä ne merkitsevät. Niistä tulee silloin kuin päiviä nykyplaneetallamme. Ja jokainen meistä saa tietää tämän totuuden, koska tulemme tuntemaan sen elämässämme.

Viikko ei ole aikuiselle pitkä aika. Viikko on hyvin pitkä aika pienelle lapselle. Näin voin parhaiten ymmärtää ajallisuuden transsendenssin. Tulemme joskus pääsemään absoniittisen tien päähän. Joskus kokonaisuniversumi tulee valmiiksi. Se on loppuun saatettu. Ja Perimmäinen Jumala tulee olemaan valmis olento. Tämä merkitsee sitä, että jumaluustoiminta tällä seitsemännellä tasolla on saatettu päätökseen. Onko kaikki sitten ohi? Ei, kaikki ei ole ohi, sillä kaikkea voi tapahtua. Palatkaamme nyt takaisin alkuun. Ajatelkaa, mikä oli tilanne juuri ennen luomistyön alkua. Kaiken alussa – niin sanoakseni universumiaikakauden nollahetkellä eli juuri ennen ensimmäistä universumiaikakautta – meillä on kaksi eksistentiaalista Jumaluutta, eikö totta? Siis Isä ja Poika. Ja heillä on operaatioidensa voimanlähteenä Paratiisin Saari. Ja mitä he tekevät? He saavat aikaan itsensä vertaisen olennon, Kolminaisuus-unionin, ensimmäisen Kolminaisuuden, ja saavat aikaan universumin, joka on määrällisesti rajoitettu mutta laadullisesti rajoittamaton.

Olen varma, että he olisivat voineet täyttää koko infiniittisyyden Havonalla mutta eivät halunneet tehdä sitä. He rajoittivat luomistekonsa miljardiin maailmaan.

Mutta he eivät rajoittaneet tuossa täydellisessä luomuksessa ilmenevän jumalallisuuden laatua. Tämä luomus on laimentamattoman jumalallinen, mutta se ei ole infiniittinen. Meidän on tärkeää käsittää, että jokin voi olla täydellistä täyttämättä silti kaikkea. Ymmärrättekö, mitä tarkoitan? Havona toimii seitsemän superuniversumin ytimenä, eikö totta? Eräs ytimen (tuman) ominaisuus on se, että se on yhteydessä sytoplasmaan – munanvalkuaiseen. Taas palaamme kananmuniin. Pidän paljon kananmunista ja käytän niitä mielelläni esimerkkinä.

Havonan ominaispiirteitä välittyi tänne sieltä tulevien havonaolentojen mukana. Ja kun tämä universumi on valmis, kun seitsemän superuniversumia ovat valmiita, luulen, että tulemme saamaan toisen ytimen. Ensimmäisen ytimen ilmaantuminen liittyy Paratiisin-Kolminaisuuden ilmaantumiseen. Toisen ytimen, joka on suuruniversumi eli keskusuniversumista riippuvaiset seitsemän superuniversumia, kehittyminen liittyy myös kolminaisuuden – ensimmäisen kokemuksellisen Kolminaisuuden – muodostumiseen. Tämän Kolminaisuuden muodostavat Korkein Olento, Korkeimmat Luoijat ja Kokonaisuniversumin Arkkitehdit (1166:0).

En usko, että ensimmäisen ulkoavaruuden tason täydellistyttyä muodostuu mitään ydintä. Uskon, että neljä ulkoavaruuden tasoa ovat peräkkäisiä sytoplasmissia alueita suhteessa tähän jatkuvaan ytimeen. Sillä vasta sitten, kun kaikki neljä ulkoavaruuden tasoa ovat valmiita, saamme taas nähdä Kolminaisuuden muodostuvan. Vasta Perimmäisen Jumalan ilmaantumisen jälkeen voi syntyä toinen kokemuksellinen Kolminaisuus, jonka muodostavat Korkein Olento, Perimmäinen ja tämä salaperäinen paljastumaton Universumipäämäärän Kruunaaja (1167:2). Tähänkö tämä loppuu? En usko sitä. Nähkääs, vielä on jäljellä Jumaluusabsoluutti. Olemme nyt palanneet kananmunan keltuaiseen. Voisiko Jumaluusabsoluutti koskaan kokemuksellistua? Vastaus on ei. Sitä varten olisi ammennettava tyhjiin infiniittisyys. Mitä sitten tulee tapahtumaan? Olemmeko umpikujassa?

Tällä toisella kokemuksellisella Kolminaisuudella on tehtävä, joka viittaa johonkin kokonaisuniversumia suurempaan. Mikä tämä kokonaisuniversumi on? Onko se kaiken loppu? Esitän käsitykseni, että kokonaisuniversumi on kolmas ydin, lopullinen ydin, ja että se on suhteessa johonkin ulompaan sytoplasmiseen universumiin, joka on infiniittinen, jolla ei ole loppua.

Se on kolmiosainen ydin. Kuvittelen näin: Alussa oli kaksi eksistentiaalista Jumaluutta ja voimanlähte operaatioiden suorittamista varten. He kolminaisesti vertaisensa olennon, Äärettömän Hengen, ja saivat aikaan omeletin. Lopullisella kokonaisuniversumin aikakaudella, neljännen ulkoavaruuden tason aikakaudella, näen harmonian, uudelleen ilmaantuvan teeman.

Meillä on taas kaksi ainutlaatuista Jumaluutta, tällä kertaa kaksi kokemuksellista Jumaluutta. Jälleen kerran meillä on voimanlähte operaatioiden suorittamista varten – täydellistynyt kokonaisuniversumi. Päätelen, ja kirjakin puhuu sen puolesta, että Korkein Olento ja

Perimmäinen tulevat jollakin käsittämättömällä tavalla kolminastamaan Absoluuttisen Jumalan ja aloittamaan infiniittiseen kosmokseen tunkeutumisen. He tulevat perustamaan sillanpääaseman infiniittisyyden rannoille. Näin kolminastettu Absoluuttinen Jumala on ali-infiniittinen, sillä Korkein Olento ja Perimmäinen eivät ole infiniittisiä, kuten ei myöskään heidän yhdistymänsä (1168:5). Mutta miten suunnattomat voimavarat heillä onkaan käytettävissä! Ja muistakaa, että he voivat mobilisoida kaiken kokemuksellisen potentiaalin tennispallosta, makuuhuoneesta, kaupunkikorttelista, kuutiomaisesta kaupungista ja kuusta. Se on valtava määrä. Se ei ole infiniittistä mutta se on siitä huolimatta suunnaton.

Tuo mobilisointi tulee olemaan jättiläismäinen ponistus. Ja uskon, että Absoluuttinen Jumala tulee ilmaantumaan. Ja koska hän on ali-infiniittinen, hän voi kasvaa. Uskon, että tämä on viimeinen jännittävä hanke – perimmäisen jälkeen tuleva hanke –, ja uskon meidän olevan siinä mukana, sillä kirja opettaa meille, että viimeinen löytöretki, jota ihmispersoonallisuuden on mahdollista yrittää, on todellisuuden absoluuttisen tason ali-infiniittinen läpäiseminen. Voimme nousta kolmanteen kerrokseen ja voimme kasvaa, kasvaa ja kasvaa. Syynä siihen, miksi emme voi koskaan lopettaa, on se, että tämä rakennus – piirsin sen hiukan väärin – on ylhäältä avonainen. Kolmannessa kerroksessa ei ole kattoa. Voimme jatkaa eikä katto tule koskaan vastaan. Ensimmäisellä universionaikaikakaudella ei ollut alkua ajallisuudessa, mutta sillä oli loppu ajallisuudessa.

Viimeinen universionaikaikakausi tulee olemaan ensimmäisen peilikuva. Sillä tulee olemaan alku ajallisuudessa mutta ei loppua ajallisuudessa.

[Yleisökysymys: Voisitko kertoa minulle, mikä on absoniittisen ja Perimmäisen välinen ero?]

Absoniittisen ja Perimmäisen Jumalan? Ne kuuluvat yhteen. Sana absoniittinen suhtautuu Perimmäiseen Jumalaan niin kuin sana finiittinen suhtautuu Korkeimpaan Jumalaan. Absoniittisuus on toiminnan näyttämö, jolla Perimmäinen oleaistuu. Finiittinen taso on toiminnan näyttämö, jolla Korkein Olento kehittyy. Toinen viittaa tasoon ja toinen persoonaan.

Asian havainnollistamiseksi palatkaamme taas äsken mainitulle paloasemalle. Antaisin paloaseman toiselle kerrokselle nimen *absoniittinen*. Käyttäisin sitä tässä merkityksessä transsendentaalisen synonyymina. Tämä on taso, jolla Perimmäinen Jumala oleaistuu kokemuksellisin menetelmin. Sana *perimmäinen* koskee myös tuolla tasolla esiintyviä arvoja. Sana *perimmäinen* koskee myös Paratiisin Kolminaisuuden funktiota tuolla tasolla, Perimmäisyyden Kolminaisuutta.

Perimmäinen koskee myös Ensimmäisen Kokeuksellisen Kolminaisuuden – Perimmäisen Kolminaisuuden – funktiota. Tämän Kolminaisuuden muodostavat Korkein, Korkeimmat Luoijat ja Kokonaisuniversumin Arkkitehdit. Sanaa *perimmäinen* käytetään noissa merkityksissä. Isolla alkukirjaimella kirjoitettuna *Perimmäinen* tarkoittaa Perimmäistä Jumalaa. Pienellä alkukirjaimella kirjoitettuna *perimmäinen* viittaisi tuossa toisessa kerroksessa esiintyvien arvojen tasoon.

Samoin kuin sana *Korkein* isolla tai pienellä alkukirjaimella kirjoitettuna viittaisi Jumaluuteen tai vastaavasti laadun tasoon ensimmäisessä kerroksessa, finiittisellä tasolla. Finiittinen suhtautuu Korkeimpaan suunnilleen niin kuin absoniittinen suhtautuu Perimmäiseen. Sivulla 3 puhutaan jumalallisuuden tasoista. Puhutaan absoluuttisesta täydellisyydestä, suhteellisesta täydellisyydestä ja epätäydellisyydestä. Älkää nyt hermostuko, jos sanon, että erittäin karkean arvioni mukaan absoniittinen taso on suhteellisen täydellinen. En usko, että tämän on tarkoitus kuvata sitä. Se olisi lähempänä tätä perusmallia kuin mikään muu tässä esitetty malli. Havonasta sanottiin, ettei se ole absoluuttinen eikä ei-absoluuttinen. Havona ei ole todellisuudessa finiittinen eikä se ole ei-finiittinen. Kirjan mukaan Havona on lähempänä absoniittista kuin mitään muuta meille paljastettua käsitettä. Se ei ole todellisuudessa absoniittista. Mutta vielä kerran, universionaika-olennot ovat aineellisen ja hengellisen tason puolivälissä mutta eivät ole morontiaolentoja (415:0).

Mutta Havonan syntyperäistä asukasta voisi kuvata paremmin sanomalla, että hän on finiittinen. Olette tekemisissä täydellisen olennon kanssa. Ihminen ei ole ainoastaan finiittinen, vaan aika viheliäinen finiittinen olento. Hän on epätäydellinen finiittinen olento. Syntyperäiset havonalaiset ovat finiittisiä sanan täydessä merkityksessä. Ihmisten esikuvaolennot löytyvät Havonan ulkokehiltä; Havonassa on esikuvat kaikelle, mitä kokonaisuniversumissa tulee ilmaantumaan.

Korkeimman kasvu tapahtuu kokemuksellisen evoluution menetelmällä. Perimmäisen kasvu tapahtuu kokemuksellisen oleaistumisen menetelmällä. Absoluuttisen Jumalan kasvu tapahtuu kokemuksellisten eksistentiaalien menetelmällä (13:7). Sana *kokemuksellinen* esiintyy kaikilla kolmella tasolla. Mutta kun ensimmäiseltä tasolta siirrytään toiselle, mukaan tulee oleaistuminen, ja kolmannella tasolla päästään sitten kokemuksellisiin eksistentiaaleihin.

Me matkasimme kauas avaruuden ääri laidalle ja sen toiselle puolen, ja on hyvin rohkeaa spekuloida tällä tavoin. Ja tiedämme, että me väärastelemme käsitettä tällä järkeilyllämme. Me spekuloidimme, mutta jatkamme silti. Näiden lukujen kirjoittajatkin spekuloidivat. He sanovat: “Me emme tiedä, mutta arvelemme.”

Olevaistuminen

[Yleisö pyytää häntä selittämään, mitä on olevaistuminen.] Se on hyvin yksinkertaista. Se on finiittisyyden yläpuolella olevaa. Jumala Isä toimii kolmella tavalla kolmannen kerroksen alapuolella. Tämä on hänen ali-infiniittinen, aliabsoluuttinen funktionsa. Hän toimii esipersonana, ja toimiessaan sillä tavalla tuottaakseen jotakin, hän fragmentoi, ja siten syntyvät Suuntaajat. Hän toimii myös persoonana.

Toimiessaan persoonana hän luo, kuten osallistuaan Luoja-Pojan aikaansaamiseen. Hän toimii myös superpersoonan ominaisuudessa, ja näin toimiessaan hän olevaistaa jotakin. Olevaistaminen ei ole luomista

siinä mielessä kuin fragmentoiminenkaan ei ole luomisteke. Kun Jumala Isä fragmentoi, kuvittelen hänen olevan kuin iso sanomalehti. Hän repii tästä sanomalehdestä palasen, ja se on Ajatuksensuuntaaja. Tai jokin muu Isän osanen kuten Gravitaatioosanansaattaja.

Isän luomistyö on tietenkin helpoimmin käsitettävissä. Siitä, mitä hän tekee olevaistaessaan, en pysty muodostamaan mielikuvaa. Voin kyllä tuntea eron fragmentoinnin ja luomisen välillä. Niinpä voin sanoa tämän sarjan kolmannesta jäsenestä, että olevaistaminen eroaa yhtä paljon luomisesta kuin luominen eroaa fragmentoinnista. Kokonaisuniversumin Arkkitehteja ei ole koskaan luotu eivätkä he ole luoja. Heistä sanotaan: ”Nämä, joita ei luoda ja jotka eivät luo”. He ovat olevaistuneita. Ja näiden lukujen kirjoittajat sanovat yksinkertaisesti, että välttyäkseen käyttämästä uutta mielivaltaista nimitystä he ovat valinneet englanninkielisen termin ja liittäneet siihen erikoismerkityksiä (350:6). He voisivat aivan yhtä hyvin sanoa: ”God glooped them.” [”Gloop” on mielivaltainen verbi, joka ei ole englantia. Kääntäjän huomautus] Silloin meidän olisi yritettävä ymmärtää, mitä sana *glooped* tarkoittaa.

Kun pääsette lähelle ensimmäisen kerroksen kattoa, tulette kohtaan, jossa ajallisuus yhtyy ajallisuuden tuolla puolen olevaan. Yhdessä kohtaa käytetään Korkeimmasta Olennosta nimitystä *Projisoidun Epätäydellisen Immanenssi* [56:2]. Luulen, että tuo termi on tarkoitettu antamaan virikkeitä ajattelullemme. Ja minä ymmärrän sen niin, että jokin, jolla on immanenssi, on vastakohta sille, jolla on transsendenssi. Se on pikemminkin läsnäoloa kuin yläpuolella oloa. Ymmärrättekö? Se on Jumala universumissa. Emerson esitti transsentalismin vastakohtana immanentismille, projisoidulle epätäydelliselle.

Korkein Olento on epätäydellinen. Jonakin päivänä hän saa nauttia immanenssista kokonaisuniversumissa. Luulen, että hän voi jollain tavalla projisoida tämän immanenssin. Ja esimerkiksi suunnata väridian ensimmäisen kerroksen kattoon, missä ajallisuus yhtyy ajallisuuden tuolla puolen olevaan. Ja tuossa yhtymiskohdassa voisi olla heijastavia ominaisuuksia aivan kuten oikeassa katossakin. Siten hän voisi heijastaa takaisin ensimmäisen kerroksen tasolle osittaisen kuvan siitä, mitä hän tulee olemaan tulevaisuudessa. Leikittelemme tässä peräkkäisyyden käsitteellä, ja se on vaarallista. Joka tapauksessa hän ei ole täällä. Ja ellei hän ole täällä, miten hitossa selitätte Korkeimman Kvalifioimattomien Valvojen läsnäolon, heidän, jotka edustavat häntä valoon ja elämään asettuneissa universumeissa? Hänen ei pitäisi pystyä tähän, ennen kuin hän on täydellistynyt olento.

Kolme infiniittistä persoonaa näyttää olevan se vähin mah-

dollinen olentojen lukumäärä, joka tarvitaan kokonaisjumaluuden esipersonallisen ja eksistentiaalisen potentiaalin – Jumaluusabsoluutin – aktivoimiseen. [116:5]

Tuntemme Universaalisen Isän, Iankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen persoonina, mutten tunne henkilökohtaisesti Jumaluusabsoluuttia. Rakastan ja palvon Jumala Isää; arvostan ja kunnioitan Jumaluusabsoluuttia. [116:6]

Oleskelin kerran universumissa, jossa tietty olentoryhmä opetti, että lopullisuuden saavuttajista olisi ikuisuudessa lopulta määrä tulla Jumaluusabsoluutin lapsia. Olen kuitenkin haluton hyväksymään tällaista ratkaisua finaliittien tulevaisuutta verhoavalle mysteerille. [116:7]

Lopullisuuden Saavuttajakuntaan lukeutuvat muiden ohella ne ajallisuudesta ja avaruudesta saapuneet kuolevaiset, jotka ovat saavuttaneet täydellisyden kaiken sen subteen, mikä koskee Jumalan tahtoa. Luotuina olentoina ja luodun olennon kykyjen rajoissa he tuntevat Jumalan täydellisesti ja todellisesti. Kun he ovat tällä tavoin löytäneet Jumalan kaikkien luotujen olentojen Isänä, näiden perille päässeitten on kerran ryhdyttävä etsimään finiittisyyden ylittävää Isää. Mutta tämä etsintä vaatii Paratiisin-Isän perimmäisten attribuuttien ja ominaispiirteiden absoniittisen olemuksen ymmärtämistä. [116:8] Tämä on paloaseman toinen kerros.

Ikuisuus tulee osoittamaan, onko tällainen saavutus mahdollinen, mutta olemme vakuuttuneita siitä, että vaikka finaliittit ymmärtävätkin tämän jumalallisuuden perimmäisyyden, he eivät luultavasti kykene saavuttamaan perimmäisen tason ylittäviä absoluuttisen Jumaluuden tasoja. [116:8]

Se on paloaseman kolmas kerros. Ja sitten hän esittää varauksia: *Saattaa olla mahdollista, että finaliittit saavuttavat osittaisesti Jumaluusabsoluutin, – – [ali-infiniittinen läpäiseminen] mutta vaikka näin kävisikin, Universaalisen Absoluutin ongelma tulee ikuisuuksien ikuisuudessa silti jatkuvasti kiehtomaan, hämmentämään, saattamaan ymmälle ja haastamaan yleneviä ja eteneviä finaliitteja, sillä näemme, että Universaalisen Absoluutin kosmisten subteiden mitaamattomuudella on taipumus laajeta sitä mukaa kuin aineelliset universumit ja niiden hengellinen hallinto jatkavat laajenemistaan. [116:9]*

Hän kasvaa nopeammin kuin finaliittit. Sitä tuo ali-infiniittinen läpäiseminen mielestäni tarkoittaa. Mutta universumi kasvaa nopeammin. Emme tavoita sitä koskaan. Emme pääse koskaan perille. Luulen, että tulemme saavuttamaan Jumaluusabsoluutin jossain mielessä Absoluuttisena Jumalana. En kuitenkaan usko, että tulemme koskaan ymmärtämään Jumaluusabsoluuttia niin kuin tulemme kerran ymmärtämään Korkeinta Olentoa. Ja joskus äärettömän kaukaisessa tulevaisuudessa tulemme ymmärtämään jumalallisuuden perimmäisyyden.

Kääntänyt Leena Kari

Paikallisia ja henkilökohtaisia aloitteita

GAÉTAN G. CHARLAND

Kanada

Tämän kirjoituksen ensimmäisessä osassa, joka julkaistiin Journalin edellisessä numerossa, kerroin teille eräistä tavoista, jotka ovat käytettävissä kouluttautuessamme opettajiksi, eli UAI:n tai muiden samantaista tehtävää toteuttavien organisaatioiden normaalista toiminnasta. Tutkimme yhdessä sitä, mitä opintoryhmät ja kokoukset voisivat tarjota tässä mielessä. Uskon myös, että opintoryhmien ja kokousten avulla voidaan toteuttaa paljon enemmän kuin ne ajatukset, joita yhdessä tutkimme, ja kiinnostavia juttuja voisi kirjoittaa itse tuosta toiminnasta.

Tämän kirjoituksen toinen osa käsittelee henkilökohtaisia aloitteita, ja sellaisena sitä tulisi pitääkin. Tarkoitukseni ei ole tehdä näitä aloitteita tunnetuksi, eikä näitä aloitteita tule myöskään nähdä UAI:n suositteluna tapoina kouluttaa muita tai itseämme opettajina, eikä niitä ylipäättään tule käyttää jäsenkuntamme hengellisen kasvun edistämiseen. Lukijoiden on tehtävä nämä valinnat itse. Uskon, että *Urantia-kirjan* lukijat ovat aivan omanlaisensa ihmisryhmä, tällä tarkoitan sitä, että yleensä ottaen me, koska olemme luonteeltamme totuudenetsijöitä, taitavasti tiedostamme sen, miten totuuden erottaa, ja kykenemme itse päättämään, mitä meidän tulee tehdä kehittyäksemme hengellisesti henkilökohtaisessa elämässämme.

Tämän kirjoituksen toisessa osassa kuvataan sitä, miten itse olen etsinyt ja löytänyt tapoja ja menetelmiä kouluttaakseni itseäni opettajana sekä löytänyt tapoja, joiden avulla minusta voisi tulla parempi hengellisten totuuksien levittäjä. Etsimiseni tulokset ovat henkilökohtaisia, eikä UAI tai kukaan sen jäsenistä ole niitä hyväksynyt. Kysymyksessä on ainoastaan kokemus, jonka jaan teidän kanssanne, jotta te, jäsenet tai lukijat, tulisitte yhtälailla tietoisiksi näistä tavoista. Näiden keinojen tutkimisesta on koitunut suurta henkistä ja hengellistä hyötyä sekä muille ihmisille että itselleni. Tulisi muistaa, että kaikenlainen kehitys on aina henkilökohtainen kokemus, joka riippuu jokaisen omasta vilpittömydestä, nöyryydestä ja kehittymisen halusta.

Georges Michelson-Dupontin UAI Journalissa vuonna 1999 julkaistussa kirjoituksessa mainittiin nimeltä eräs Senegalissa asuva mies, jonka Georges väitti opettaneen *Urantia-kirjan* opetuksia ennenkuulumattomalla menestyksellä yli 800 henkilölle, joista suurin osa oli muslimeja. Muuta ei tarvittukaan siihen, että minut saatiin lähtemään ensimmäiseen kansainväliseen UAI-konferenssiini New Yorkiin, jossa olin tapaava Moussa Ndiayan ensimmäistä kertaa. Koska tarvitsin ensikäden kokemusta hänen opetustaidoistaan ja -menetelmästään, matkustin vaimoni ja erään ystäväni kanssa vuonna 2001 Senegaliin 21 päivän pituiselle vierailulle tämän hiljaisen opettajan luo. Paitsi että hän opettaa, hän palvelee lukijoita muillakin tavoilla. Moussa organiso

maassaan UAI:n paikallisyhdistyksen ja on osallistunut sen toimintaan aktiivisesti sen perustamisesta lähtien vuonna 2001. Sen ohella hän on toiminut *Urantia*-säätiön edustajana ja avustanut osastoa, jonka tehtävänä on lukijoiden palveleminen, monilla uusilla lukijakontakteilla kaikkialta Afrikasta.

Palasimme tuolta matkalta niin innoissamme, että monet arvelivat meidän jääneen jonkun verkkoihin. Emme ole välittäneet muiden mielipiteistä vaan järjestäneet siitä lähtien joka vuosi kaikille asiasta kiinnostuneille monta koulutustilaisuutta, joissa käsitellään tätä yksinkertaista mutta syvällistä Jeesuksen lähestymistapaa perustuvaa opetusmenetelmää ja -tekniikkaa. Yli 150 ihmistä osallistui näihin koulutustilaisuuksiin ja vaikka monet heistä olivat pitkäaikaisia *Urantia-kirjan* lukijoita, monet muut eivät olleet mutta kokivat silti elämänsä muuttuneen niiden ansioista hyödyllisellä tavalla. Tässä metodissa minua todella hämmästytti juuri sen yksinkertaisuus, sen luonnollisuus ja sen jakamisen henki. Tällainen metodi on todella ainutlaatuisen sen vuoksi, että sitä on helppo käyttää *Urantia-kirjan* opetusten opettamiseen lähettä mainitsematta kenelle tahansa uskonnosta, rodusta tai kulttuurista riippumatta. Se on suunnattu pääasiassa ei-lukijoille, mutta yhtälailla lukijat voivat hyötyä siitä.

Eivät kaikki, jotka tähän metodiin tutustuvat, tule olemaan yhtä innostuneita siitä kuin minä olin, mutta koska kaikki olemme erilaisia, se on ymmärrettävää. Mutta kuka tahansa vilpittömän Jumalan etsijä voi toisaalta hyötyä uskomattoman paljon ensimmäisestä seminaarista, joka kohdistuu ihmispersoonaan, hänen tietoisuuteensa, hänen persoonallisuuteensa ja uskonnolliseen olemukseensa. Jo tämä ensimmäinen kurssi, josta suurin osa on peräisin *Urantia-kirjasta*, antaa jokaiselle miehelle tai naiselle todellisen tunteen ja tietoisuuden itsestään Jumalan luotuna. Se palauttaa monille henkilöille ihmisarvon ja erittäin suuren ja syvän Luojan kunnioituksen, joka lähenee aitoa palvontaa. Tämä ensimmäinen seminaari opetti minulle hyvin pohjimmaisen ja perustavaa laatua olevan totuuden: saavutamme tietoisuuden sisimmässämme olevasta Jumalasta aidolla hengellisellä tietoisuudella itsestämme. Tässä ei ole mitään mystiikkaa, sillä jokainen vilpittömän etsijä voi lähestyä sitä todellisten kokemustensa avulla.

Se, että on löytänyt opettajan, jonka metodi on osoittautunut tehokkaaksi useita kertoja ja monien eri ihmisten kohdalla, voi olla valtavan suuri siunaus, mutta samalla sen jakamiseen, mitä on annettu, ja sen opettamiseen, mitä on opittu, voi liittyä hyvin suuri vastuu. On yhdentekevää kuinka paljon spekuloidemme, väittelemme tai analysoimme, mikään ei voi kuitenkaan korvata todelliseen kokemukseen liittyvää luotettavuutta.

Lähialueellani, jossa jotkut meistä ovat opiskelleet tätä ainutlaatuista metodia muutaman vuoden ajan, noin kahdestakymmenestä *Urantia-kirjan* lukijasta koostuva pieni ryhmä on tähän mennessä kokoontunut säännöllisesti jakamaan käsityksiään ja kokemuksiaan tästä metodista.

Olen oppinut tältä nöyrältä opettajalta monia asioita; yksi niistä on se, että meidän on työskenneltävä jatkuvasti sopusoinnussa totuuden, kauneuden ja hyvyyden kanssa. Olen oppinut myös sen, että meidän on loputtomasti pidettävä huolta toisten ihmisten hengellisistä tarpeista, että meidän on erityisen paljon kunnioitettava heidän käsityksiään ja edistymistään, että meidän on oltava kärsivällisiä ja suvaitsevaisia, että meidän on oltava nöyriä ja että ilomme on löydettävissä uskotamme Jumalan poikina ja tyttärinä. Sen, että meidän tuotava julki Jumalan tahto elämässämme niin hyvin kuin se on mahdollista, että meidän on joka päivä käytettävä aikaa rukoilemiseen ja palvontaan ja aina tiedotettava hänen läsnäolonsa sisimmässämme ja toisten ihmisten sisimmässä ja että meidän on jälleen kerran rukoiltava ja palvottava.

Kerron myös toisesta henkilökohtaisesta aloitteesta. Viime vuonna tapasin naisen, jonka nimi on Sheila Keene-Lund. Hän on *Urantia-kirjan* monivuotinen lukija ja myös UAI:n jäsen. Hän toimi transsendenttisen meditaation hyväksyttynä opettajana yli kaksikymmentä vuotta ja on osoittanut uskomattoman opettajankykynsä kirjoittamalla kirjan, joka sovittaa yhteen *Urantia-kirjan* opetukset, maailman hengelliset käsitykset ja henkilökohtaisen kehittymisen tekniikat. Sheila on avustanut työryhmien järjestämisessä erilaisissa Urantia-konferensseissa, ja hänen työtään on erittäin merkittävä tutkimus, joka käsittelee sitä, kuinka on mahdollista kehittyä hengellisesti, kun havaitsee Jumalan tärkeyden ja sen, kuinka se pätee elämässämme. Muista teoksista tämä kirja eroaa edukseen siinä, että siinä on ohjelma, hyvin yksinkertainen ja tehokas kehikko, joka edistää hengellistä kasvua samalla kun se panee lukijat tekemään hengellisiä harjoituksia. Tämä ohjelma voisi osoittautua tehokkaaksi opintoryhmissä tai retriiteissä tapana, jolla voimme kohentaa ymmärtämystämme *Urantia-kirjasta*, ja samalla se antaa meille mielekkäät välineet hengellisen kasvun saavuttamiseen.

Olen toistaiseksi osallistunut kahteen työryhmään, joissa lukijoille on esitetty tämän kirjan pääasiallinen ohjelma, ja kummallakin kerralla minuun on tehnyt suuren vaikutuksen sen sisällön korkea taso ja sen käytännöllisyys. Se perustuu yksinomaan *Urantia-kirjan* opetuksiin ja se on piakkoin tulossa kirjakaappoihin. Tämän kirjan nimenä on *Heaven Is Not the Last Stop – Exploring a New Revelation* [*Taivas ei ole päätepysäkki –*

erään ilmoituksen tarkastelua], ja on mahdollista käydä kirjan mukaan nimetyllä nettisivustolla.

Muuan toinen muotoutumassa oleva henkilökohtainen aloite on Carolyn Prenticen ohjelma, jonka avulla voimme kouluttaa itseämme opettajina, ja sitä on julkaistu tässä Journal-lehdessä monen numeron verran. Hän alkaa pian tuottaa aikaisempaan työhönsä perustuvaa, sisällöltään laajempaa ohjelmaa. Nämä aloitteet ovat tervetulleita lisäyksiä hitaasti kehittyviin opetuskeinoihin, jotka tulevat olemaan sellaisten opiskeluun vakavasti suhtautuvien henkilöiden käytettävissä, jotka haluavat kehittää opetustaitojaan tai kykyään välittää tietoa.

Ja vielä lopuksi on olemassa Internet-koulu (UBIS), joka on ollut käytettävissämme jo monen vuoden ajan Dorothy Eldersin uskomattoman työn ja hänen säätiöltä saamansa tuen ansiosta. Tämän koulun kurssit on tarkoitettu opiskelijoille kaikkialla Urantialla, missä on pääsy Internetiin. Kurssveja järjestetään monella eri kielellä, ja niillä saavat ensikäden kokemusta lukijat, jotka haluavat toimia opettajina saatuaan asianmukaisen koulutuksen.

Joukossamme on lukijoita, jotka ovat tehneet tai tulevat tekemään vähäisempiä, mutta tärkeitä töitä, ja jos he voivat auttaa meitä tehtävässämme kehittyä paremmiksi opettajiksi, niin meidän tulisi kannustaa heidän hyödyllistä toimintaansa.

Opetukseen liittyy muutakin kuin opettamista, ennen kaikkea muuta meidän on eletävä elämämme Jumalan tahdon mukaisesti. Meidän on tultava sellaisiksi ja oltava sellaisia kuin opetamme; Jeesus opetti juuri sitä. Se on päivittäinen tehtävämme, eikä se lopu koskaan. Se motivoi meitä palvelemaan toisia ihmisiä, meistä tulee yhä enenevässä määrin osa kokonaisuutta, me olemme kestäviä, kun ilmaantuu arvostelua, koska tiedämme sen, minkä tiedämme, eikä kukaan voi ottaa sitä meiltä pois. Meidän ja Suuntaajamme välinen side kasvaa kasvamistaan, sitä mukaan kun jokainen palvelemiselle omistettu päivä on kulunut. Ymmärrämme silloin, että parhaiten opetamme toisia ihmisiä auttamalla heitä tiedostamaan sen, että heidän sisimmässään asuu samanlainen Suuntaaja kuin omassakin sisimmässämme ja myös sen, että Totuuden Henki on aina läsnä silloin, kun hengelliset toiminnat ovat kysymyksessä.

Ainoastaan Jumala voi antaa meille valtuutuksen hengellisen työn opettajina, eikä meidän tulisi koskaan omia itsellemme erioikeutta antaa valtuutusta toisille ihmisille.

Kääntänyt Jouni Nurmi

Rakkautta oppimassa

Tämä artikkeli on kolmiosainen kooste siitä, mitä joillakuilla oli tästä asiasta sanottavaa The Circles -aikakauslehdessä syksyn 1986 numerossa. UAI Journalin toimittajista tuntui, että kyseiset pyrkimykset rakkauden moraalisten arvojen kuvaamiseksi kannattaa julkaista uudelleen hyödyttämään kaikkia, jotka pystyvät lisäämään nämä ajattelun helmet omaan työkirjaansa.

Oppia rakastamaan

BILL COOPER

Teksas, Yhdysvallat

”Oppia rakastamaan” -aiheen ideana oli tutkia väitettämää, jonka mukaan rakastavaksi persoonaksi tuleminen on jotakin, jota voidaan ja jota tulisi opetella. Haluan puhua aluksi siitä, mitä rakkaus on, sillä arvelen, että useimmat meistä eivät todellakaan ole tämän aiheen osalta tilanteen tasalla. Seuraavaksi haluan tarkastella, miksi meidän kannattaa nähdä vaivaa oppiaksemme rakastamaan. Tämän jälkeen tarkastelen muutamia menetelmiä, joiden avulla oppii rakastavaksi. Lopuksi aion puhua opitun ja muiden kanssa jaetun rakkauden taianomaisista seurauksista.

Antaessaan uuden käskynsä toinen toistemme rakastamisesta niin kuin hän oli kaikkia ihmisiä rakastanut Jeesus puhui rakkaudesta haluna tehdä hyvää toisille. Hän puhui rakkaudesta sellaisena tuntemuksena ja asenteena, jollainen vanhemmalla on lapseensa. Suhteeseen, jollainen vanhemmalla on lapseensa, kuuluu halu varustaa lapsi elämää varten niin hyvin kuin, mihin vanhempi kykenee. Hienoimmillaan vanhemman rooli on epäitsekästä ja toisinaan jopa uhrautuvaa palvelemista. Tämäntyyppinen rakkaus asettaa etusijalle toisen persoonan todellisen hyvinvoinnin. Se on vilpittöntä, horjumatonta, oikeudenmukaista, armeliasta, antavaa, suvaitsevaa ja aina epäitsekästä. Rakkaus on epäitsekkyyttä. Se on halua tehdä hyvää toisille. Se kannustaa olemaan kaikkien ystävä ja auttamaan heitä elämän läpi. On täysin mahdollista tuntea tällä tavoin kaikkia kohtaan, vaikkeivät he ansaitsisi tällaista ystävyttä tai kieltäytyvät siitä, pitävät sitä pilkkanaan tai jopa pyrkivät käyttämään sitä väärin.

Ja näin huomaat, että rakkaus, josta puhumme, ei ole ylitunteellisuutta. Itse asiassa sitä voidaan tarkastella ei-tunteellisesti, jopa asiapohjalta. Ystävyttä, epäitsekkyyttä ja halua tehdä hyvää toisille voi tarkastella jopa jossain määrin muotokielisenä henkilökohtaisen käyttäytymisen koodina, mikäli sellainen tuntuu paremmalta. Jos voit ennakoida, miten ystävä käyttäytyisi ja mikä kulloisessakin tilanteessa on epäitsekästä käyttäytymistä sekä mikä on kaikkien asianosaisten kannalta parasta, silloin voit päätellä, mitä rakkaus tekisi.

Toinen toistemme rakastaminen tällä tavoin ei näytä olevan yleinen käyttäytymisnormi maailmassamme. Seikka saa minut tekemään sellaisen johtopäätöksen, että kysymyksessä ei ole ominaisuus, joka minkään suurehkon ihmismäärän kohdalla ilmaantuisi iän myötä

automaattisesti tai ponnistelematta. Tietenkin löytyy joitakuita, joilla on lahjakkuutta osoittaa rakkauden ominaisuuksia. Heidän erikoinen kykynsä on lahja meille kaikille. Se osoittaa kaikille, mikä meille on mahdollista. Lahjakkaiden osoitettua ensin nämä mahdollisuudet me muut voimme jäljitellä niitä. Ihmisten joukkoon jakautuneet lahjakkuudet ovat näin ollen mekanismi, joka paljastaa jatkuvasti jotakin uutta.

Sen sijaan, että masentuisimme kyvyttömyydestämme saavuttaa rakastavaa käyttäytymistä yhtä helposti kuin jotkut muut sen saattavat saavuttaa, meidän siis tulisi rohkaistua siitä, että toisten lahjakkuus osoittaa, mitä on saavutettavissa. Ilman lahjakkuuteen kuuluvaa uutta paljastavaa vaikutusta monet seikat, jotka voimme kaikki oppia, jäisivät ikiajoiksi löytämättä. Ja näin on myös Jeesuksen opettaman toinen toistemme rakastamisen laita. Elleivät hän ja muut lahjakkaat ihmiset olisi osoittaneet, miltä rakkauden täyttämä elämä näyttää, sellaisen kuvittelemisen olisi miltei mahdotonta. Mutta nyt kun se on osoitettu, se on opittavissa. Tätä hän Jeesus kehotti kaikkia ihmisiä tekemään: oppimaan ja harjoittelemaan rakastavuutta kaikkia kohtaan, eritoten niitä kohtaan, jotka kohtelisivat meitä huonosti. Ei ole helppoa osata rakastavasti elämisen oppimista, mutta kaikesta siitä, minkä on elämämme aikana opittavissa, se on tärkeintä ja kosmisesti todellisinta ja kestävintä. Elettäessä kaikkia ihmisiä kohtaan tunnetun rakkauden elähdyttämää elämää siitä koituvat edut alkavat sitä paitsi virrata jo mitä epätäydellisimmistä ja epäestärillisistä rakastamisen pyrkimyksistä lähtien.

Jos rakastavuus on opittavissa, niin millainen oppikurssi siihen soveltuisi? Tarpeellinen itsensä uudelleen kouluttaminen, jotta oppisi elämään rakastavasti, koostuu itse asiassa kahdesta jossain määrin erillisestä, asteittain etenevästä prosessista. Toinen näistä yhteen nivoutuvista prosesseista on hengellis-älyllinen prosessi, jonka myötä sitoutuu ideaan elämänsä rakastavasti elämisestä. Siihen kuuluu kaikki sellaisen ajattelemisen, sellaisen rukoilemisen ja sellaisen avun pyytäminen hengellisiltä auttajiltamme, että kyky elää elämänsä rakastavasti jatkuvasti voimistuu. Sitä on kaikki suunnittelu, kaikki opiskelu, kaikki henkilökohtainen hengellinen valistuminen elämän rakastavasti elämisestä ja kaikki unelmointi siitä, millaista se olisi. Hengellis-älyllisen rakastavasti elämisen oppimisprosessin moninaiset puolet ovat menestymisen kannalta välttämättömiä, olkoonkin, että ne ovat keskeneräisiä, ellei myös täydentävää prosessia seurata. Kyseinen täydentävä prosessi on sitä, että omat älylliset käsitykset rakastavuudesta pannaan käytäntöön.

Kokemus rakastavuusteorioidemme mukaisesti toimimisesta testaa niiden käytännöllisyyden. Rakkauden pitäisi olla sekä viisasta että runsasta. Toisen henkilön pitkän aikavälin intressien kannalta on toisinaan parempi sallia hänen kokea käyttäytymisensä epämielittävät seuraukset kuin säästää hänet niiltä. Rakastavasti eläminen edellyttää, että analysoimme jatkuvasti, mikä

on parasta toiselle henkilölle, jatkuvaa itsehillintää välttääksemme rankaisemisen houkutuksen ja jatkuvaa uudelleenarviointia varmistuaksemme siitä, etteivät itsekkäät intressit hiivi takaisin päätöksiimme siitä, minkä ajattelemme olevan toisen henkilön parhaiten intressien mukaista. Rakastavasti eläminen ei ole tylsää. Se on älyllisesti, hengellisesti ja emotionaalisesti aktiivista ja haastavaa. Rakkauden toteuttamisprosessi on sekin haastavaa. Vain yrittämisen ja erehtymisen kautta voimme todella sanoa, mikä toimii ja mikä ei; mikä on todellista ja mikä on pelkästään virheellistä teoriaa, ja olemmeko tosiaankin omistautuneita elämään elämää hyvin vai pelkästäänkö me unelmoimme sellaisesta.

Rakastamaan oppiminen edellyttää havainnointia, ajattelua ja yritystä. Huolellinen ja rukouksentäyteinen havaintojen tekeminen on hyvä rakastamisen oppimismetodi. Tee havaintoja siitä, miten ihmiset käyttäytyvät toimiessaan rakastavasti. Pane merkille, miten ihmiset ilmaisevat itseään niille, joita he rakastavat. Tee huomioita siitä, miten ystävät kohtelevat toisiaan. Pane merkille, millaisena epäitsekkyys kaikenlaisissa olosuhteissa näyttäytyy. Hyödyllistä olisi myös kokeilla toisten kohtelemista siten kuin haluaisi itseään kohdeltavan. Havaintojen tekeminen, ajattelu, rukoulu, pohdinta, toimiminen ja sitten vielä kerran sen pohtiminen, mikä on ystävyuden, epäitsekkyuden ja muille hyvän tekemisen halun luonne, ovat keinoja oppia elämään rakastavasti.

Rakastavasti elämisen lumous on tarttuvaa. Se leviää, se enentyy, se kasvaa, ja maailma muuttuu paremmaksi juuri siksi, että sinä elät rakastavasti. Ja hitaasti, sitä mukaa kun rakkauden hyvänlaatuinen virus leviää, erhe ja pahuus voitetaan, aivan kuten aikanaan metsän villipedot voitettiin sivilisaation edistymisellä. On mielenkiintoista, että rakkauden tarttuvuus tekee mahdolliseksi niiden meistä, jotka ovat halukkaita opiskelemaan ja harjoittelemaan keinoja elää rakastavasti, olla kykeneviä opettamaan niitäkin, jotka hyljeksivät kaikkea muodollista rakkauden opettamista. Siksi meidän on äärimmäisen tärkeää opiskella ja harjoitella rakastavaa elämistä. Jumala on antanut meidän kaikkien käyttöön rakkauden ilmoituksen. Seuraava askel meille kaikille, jotka jo osaamme, on jäljitellä ilmoitettuja esimerkkejä. Kun tehdään näin, niin rakkaudella on tarpeeksi kantajia levittämään tartuntaa jopa niihin, jotka haluaisivat kieltäytyä näkemästä vaivaa rakastavammin elääkseen. Tämän tärkeän palvelun voimme kaikki tehdä Isällemme, ja prosessin myötä voimme oheistuotteina nauttia runsain mitoin paljon hengellisestä ilosta ja onnellisuudesta.

Oppia rakastamaan on samaa kuin oppia elämään

DAVID GLASS

Teksas, Yhdysvallat

Oppia rakastamaan on hengellinen matka tietoon siitä, miten eletään parhaiten älyllisenä vastauksena Isän rajattomaan rakkauteen.

Toisten rakastaminen on vastaus

Toisten rakastaminen on usein vastaus siihen huomiioon, että on itse rakastettu. Hamasta ikuisuudesta Isän ääretön rakkauspotentiaali on motivoitunut häntä luomaan olentoja, joita hän voisi rakastaa ja jotka voisivat vastaavasti rakastaa häntä – rehellisesti, vapaasti, aidosti, vilpittömästi ja omaehtoisesti. Koemme ensimmäiseksi rakkautta, sellaisena kuin kanssakuolevaisemme sitä ilmaisevat, ja myöhemmin totuuden paljastusten kautta *saamme tietää* Universaalisen Isän RAKKAUDESTA ja sitten *uskallamme kokea* sen.

Emme rakasta vain siksi, että havaitsemme rajattoman Isän rakastavan meitä äärettömästi, vaan myös siksi, että löydämme itsestämme rakkauden sisäisen ja luovan lähteen, josta voimme aluksi antaa lusikalla ja myöhemmin kaatamalla kaataa rakkautta planetaarisille veljillemme. Tällaiset hengellisesti inspiroidut ja inhimillisesti oivalletut tapahtumat saavuttavat lopulta riemuvoiton maailman kaikkien ihmisten elämässä, ja silloin ihmisten välisestä veljeydestä tulee totta.

Jumala on rakkaus, mutta rakkaus ei ole Jumala

On tärkeää, ettemme alenna rakkauden henkilökohtaisista etsintäämme hengellisen itsekkyyden tasolle tavoittelemalla muilta kuolevaisilta rakkauden tuottamaa tyydytystä. Elämämme varhaisissa vaiheissa saatamme ajatella olevamme onnellisimmillamme, silloin kun meitä rakastetaan, samalla tavalla kuin lapsi on onnellinen *saadessaan* leikkikalun, josta hän pitää. Mutta jonain päivänä kasvamme tämänkaltaisen suuntautumisen ohi sellaiseen maailmaan, jossa *antaminen* tuottaa iloa. Tällainen suhtautuminen vapauttaa yksilön hänen itsekkyydestään ja siitä, että minuus vaatii äänekkäästi huomiota.

Etsiessämme koituu siunaukseksimme vähitellen hengellistyvä tietoisuus, ja löydämme uskallusta astua vielä toisenkin askelen kohti Jumalaa. *Saadessamme tietoa Jumalasta saamme tietoa rakkaudesta.* Rakkaudesta ja todellisuudesta tietoa saatamme meistä tulee enenevässä määrin menestyksekkäitä parempien toimintatapojen valinnoissamme. Saadessamme tietää, miten paljon meitä rakastetaan, opimme, miten elää paremmin.

Rakkaus on kokemusperäistä

Rakkaus on kokemusperäistä, ei ainoastaan ihmiselle vaan myös Isälle. Paitsi, että Jumala antaa äärettömän *kiintymyksensä* lahjaksi kehittyvälle ihmiselle, hän myös itse asiassa *muuntaa* ihmisen sillä, että hän elää osia *koskaan päättymättömästä* rakkaudestaan meidän kanssamme koko universumiuramme ja ikuisen kohtalomme mitalta. Opimme rakastamaan ja elämään niin kuin Jumala rakastaa ja elää kauttamme.

Rakkaus on lahjamme Jumalalle

Rakkaus on ainoa lahja jonka kuolevainen lapsi voi

antaa infiniittiselle Luojaalle. *Se, että ihminen rakkautta tuntien vibkii tabtonsa Isän tabdon täyttämiseen, on mieluisin ihmisen antama lahja Jumalalle. Tosiasiassa sellainen luodun olennon tabdon pyhittäminen on ainoa todellista arvoa omaava lahja, jonka ihminen voi Paratiisin-Isälle antaa* [22:5]. Luonnollinen seuraus rakkaudestamme Jumalaan on hänen tahtonsa etsiminen. Tämän tahtoon löydettyään ihminen hankkii itselleen ylittämättömän ymmärryksen siitä, *kuinka elää* nyt ja ikuisesti. Tämä on toinen tapa, jolla rakkaus opettaa ihmiselle, miten elää.

Tämä yksi lahja eli halu täyttää Isän tahto on todella rajaton, vaikka se on vain yksi lahja. Se on totta, sillä rakkautemme Jumalaa kohtaan lisääntyy lakkaamatta, ja tilaisuudet osoittaa rakkautta Isälle laajenevat jatkuvasti. Kuta enemmän rakastamme Isää, sitä rakastettavampia meistä tulee ja sitä paremmin havaitsemme sen elämäntavan, joka johtaa ikuiseseen täydellisyyteen. Kuta enemmän rakkautta annamme Isälle, sitä enemmän kasvaa kykymme vastaanottaa kokemuksellisesti hänen rakkauttaan. Rakastamaan oppiminen johtaa henkilökohtaisen hengellisen elämän käsityskykymme loputtomaan laajentumiseen, sillä rakkaus on edistyvän itseymmärryksen ja hengellisen vapautumisen salaisuus.

Rakkaus vetää meitä kohti Jumalaa

Koska rakkauden lähde on infiniittinen ja koska ihmisen kyky vastata Isän rakkauteen (Ajatuksensuuntaajan fuusioitumalla) on sekini rajaton, niin molemminpuolisen rakkauden osoittamisen lakkaamatta levenevät spiraalit – Jumalalta ihmiselle, ja kunnioituksetäyteiset rakkaudenosoitukset vastaavasti ihmiseltä Jumalalle – jatkavat iäti laajenemistaan.

Kunhan Taivaallisen Isän osoittama rakkaus käsitteään ja siihen asianmukaisesti vastataan, se syyttää jumalallisen rakkauden liekin sydämeemme, ja hän ruokkii liekkiä alati suuremmaksi. Hänen rakkautensa ohjaa meitä erehtymättömästi ylöspäin, läpi universumien aina Paratiisin Saarelle asti ja antaa meille matkan jokaisessa vaiheessa ohjeita, jotka koskevat uusia tapoja elää sopuoinnussa niiden aina vain ylhäisempien älyllisten olentoluokkien kanssa, jotka kohtaamme pitkällä matkallamme kohti Jumalaa.

Kun koemme Jumalan rakkautta ja saamme siitä tietää, me vaistomaisesti ja tietoisesti mutta joskus tiedostamatta elämme eri tavoin. Ilo siitä, että elää hengellisesti, auttaa kypsyttämään jokaista persoonallisuutta, tasapainottamaan häntä ja antamaan hänelle laajemman perustan, jolta nousta ylös edistymään Jumalan rakkauden löytämisessä. Ja näin ihmisen rakastamaan oppiminen ja elämään oppiminen muodostavat toinen toisensa kanssa ikään kuin pukkiihyppyleikin. Ihminen kokee ensin henkilökohtaisen laajenemisen ja sitten lujittumisen; ensin kasvun ja sitten synteetin; henkilökohtaisen edistymisen ja sitten sosiaalisen palvelun; muiden rakastamisen yksilöinä ja sitten heidän avustamisen yhdistymään Jumalan rakkaudessa. Kaikilla näillä ja lukemattomilla muilla tavoilla rakkaus valaisee ja määrittää parhaat tavat elää.

Käännös Martti Vanninen ja Seppo Kanerva

Käytännön harjoittelua elämän luokkahuoneessa

KAYE COOPER

Texas, Yhdysvallat

Näyttää siltä, että Jumala opettaa meille monia tarpeellisia asioita asettamalla meille haasteita, jotka juuri ja juuri ylittävät kulloisenkin tasomme. Voidaksemme vastata noihin haasteisiin ja päästä voitolle meidän täytyy kehittyä. Tämä koskee myös rakastamista. Isä on henkilökohtainen ohjaajamme rakkauden oppiaineessa, ja hän on vaativa tehtävänantaja! Oppiaksemme rakastamaan on tehtävämme kasvaa vähitellen niin, että itseemme syventymisen ja omien mielitekojemme tilalle tulee antaumuksellinen ja viisas huolenpito muiden ihmisten tarpeista. Me, jotka olemme niin lähellä eläimen tasoa, emme ole luontaisesti halukkaita tekemään kumpakaan: emme kasvamaan kohdataksemme uusia haasteita emmekä unohtamaan omia mielitekojamme keskittyäksemme muihin ihmisiin.

Kasvaminen kykeneväksi vastaamaan uusiin haasteisiin tuntuu usein aluksi kivuliaalta. Haparoimme ummimähkään yrittäessämme keksiä, mitä olisi parasta tehdä (mikä on Jumalan tahto). Olen lukemattomat kerrat pohtinut tuskaisena, pitäisikö minun vaatia poikaani tekemään sitä, minkä tiesin olevan hänelle parasta, vai antaisinko hänen tehdä oma järjetön valintansa ja (toivottavasti) oppia tuosta kokemuksestaan. Toisinaan oikea vastaus oli lujana pysyminen, toisinaan valinnan vapauden myöntäminen. Ei ollut mitään ehdotonta sääntöä, jota noudattaa, ei mitään automaattisesti oikeaa, jokaiseen tapaukseen sovellettavaa vaihtoehtoa. Tuollaiseen hämmennyksen tilaan joutuminen tuntuu hyvin tuskalliselta.

Koska odotamme ja usein koemme kasvamiseen liittyvän kipua, olemme luonnostamme taipuvaisia välttämään tilanteita, jotka edellyttävät kasvua. Nuo tilaisuudet kasvuun ovat tietenkin juuri sitä, mitä me tarvitsemme. Siksi epäilenkin, ettemme voisi oppia kovinkaan nopeasti rakastamaan, jos meidät jätettäisiin omiin oloihimme.

Tuntien tämän ominaispiirteemme Jumala on ryhtynyt tiettyihin toimenpiteisiin johdattaakseen meitä kasvua edistäviin tilanteisiin. Seuraavassa eräitä tilanteita, jotka antavat meille mahdollisuuden oppia rakastamaan:

1. Varhaiset ystävyysuhteet. Jo varhaisessa iässä tyydyttämme perustavanlaatuista kumppanuuden kaipuutamme muodostamalla ystävyysuhteita. Yksinäisyyden välttämiseksi pidämme kiinni ystävästä, vaikka he loukkaavat meitä, tuottavat meille pettymyksiä tai suorastaan pettävät meidät. Kumppanuuden kaipuu on voimakas. Se on tarpeen, koska lapset eivät ole kovin hyviä ystäviä. He ovat liian itsekkeskeisiä ja itsekkäitä, jopa julmia – toisin sanoen kypsymättömiä. Näiden

varhaisten ystävyysuhteiden kesto aika voi vaihdella, mutta lapsina useimmilla meistä on kaiken aikaa joitakin ystäviä (tai muussa tapauksessa kärsimme yksinäisyydestä). Rakkauden oppituntimme alkavat juuri tuolloin.

2. Parisuhde. Jumala on varustanut ihmisen hyvin vahvalla sukupuolisella vetovoimalla houkuttelukseen meidät solmimaan tärkeän ja pitkäaikaisen suhteen. Seksi yhdistettynä jo olemassa olevaan kumppanuuden kaipuuseen on varsin tehokas keino pitää kahta ihmistä yhdessä, kun heidän epäkypsän itsekkyytensä särjät alkavat hioutua toisiaan vasten. Tähän lempeään loukuun jouduttuaan miehet ja naiset joko (1) irrottautuvat siitä, (2) jäävät käymään asemasotaa tai (3) oppivat rakastamaan.
3. Ydinperhe. Jumala on luonut vielä yhden kaipuun lajin – vanhemmuuden kaipuun – houkuttelukseen meitä parisuhteesta vielä kovempaan kouluun. Alkukantaisilla ihmisillä naisen äidinvaisto toimii taaten lapselle perheen. Sivilisaation edistyessä molemmissa partnereissa näyttää kehittyvän halu tuottaa jälkeläisiä, mikä synnyttää ja pitää yhdessä vanhempien ja lapsen tai lasten muodostaman ydinperheen. Mikään ei varmasti opeta meille kuolevaisille rakkauden merkitystä yhtä tehokkaasti kuin lapsemme. Kun he ovat pieniä, heidän suunnattomat tarpeensa ja luontainen suloutensa saavat meidät voittamaan itsekkään halumme olla huolenpidon kohteina. Meistä itsestämme tulee huolenpitäjiä. Sitä mukaa kuin lapsemme kasvavat, tulee rakkautemmekin kasvaa.

Kun poikani oli varttunut teini-ikään, ajattelin ehkä, että rakastamisen oppiminen hänen kauttaan olisi enimmältään ohi. Olihan hän aloittamassa tosissaan matkaansa pois päin minusta ja kohti itsenäisyyttä. Suureksi hämmästyksekseni tulivat eräät dramaattisimmat oppituntini vasta silloin – kun olin olettanut niiden jo päättyneen. Silloin opin antamaan lapselleni yhä edelleen sitä, mitä hän tarvitsi, vaikka minua raivostutti se, miten hän minua kohteli, ja kauhistutti hänen arvostelukyvyyn puutteensa ja vaikka toivoin hartaasti tuon murrosiän kaaoksen päättymistä. Kun hän halusi jättää perheemme ja lähteä pois, Bill ja minä tajusimme, että oli meidän asiamme saada perhe toimimaan, antaa hänelle edelleen, mitä hän tarvitsi, rukoilla ja uskoa. Rakastimme häntä liian paljon voidaksemme luovuttaa. Kenenkään muun kuin oman lapsemme kohdalla emme luultavasti olisi kestäneet sellaista kuohuntaa – em-

mekä olisi koskaan saaneet niitä rakkauden oppitunteja. Mutta rakkaus voitti, ja perheemme on nyt vahva, terve ja onnellinen.

Jumala on varustanut meidät näillä sekä kemiaan että emootioihin perustuvilla lähes eittämättömillä tarpeilla, jotka pakottavat meidät hakeutumaan olosuhteisiin, joissa meidän on joko kasvettava tai kärsittävä. Se voisi näyttää halpamaiselta tempulta – paitsi että Jumala sen tehtyään sitoutui kulkemaan koko ajan kanssamme. Voimme luottaa hänen alituisen läsnäolonsa ja hänen ohjaukseensa opetellessamme rakkauden läksyjä. Hän on käyttänyt näitä ulkonaisia olosuhteita ja omia tarpeitamme näyttääkseen meille aarteen – hänen läsnäolonsa sisimmässämme – ja hänen huolenpitonsa meistä.

Rakastamisen oppiminen on hämmäntävä, kivulias ja ihmeellinen prosessi, jossa pyrimme tavoittamaan hänen salaperäistä olemustaan sisimmässämme saadaksemme tietää, miten rakastetaan. Oppiessamme yhä paremmin tuntemaan hänen hellävaraisen vaikutuksensa sisimmässämme, havaitsemme hänen rakkautensa virtaavan kauttamme aina yhä luonnollisemmin.

Rakastamisen oppiminen edellyttää ennen kaikkea **halua olla rakastava**. Jumala auttaa meitä edistymään niin nopeasti kuin haluamme. Halumme oppia rakastamaan edellyttää vapaasta tahdostamme suorittamaamme valintaa, ja Jumala kunnioittaa meidän tahtoaamme. Me olemme voineet kehittää ylimalkaisen halun rakastaa, mutta pienet edistysaskeleet tuota päämäärää kohti otetaan hetkinä, jolloin on valittava, olemmeko itsekkäitä vai otammeko huomioon toisen henkilön tarpeet. Luovummeko tällä valinnan hetkellä omasta itsekkästä tahdostamme ja etsimmekö Jumalan tahtoa? Jos etsimme, Jumala auttaa meitä löytämään tavan olla rakastavia.

Jos tuolloin päätämme itsekkäästi noudattaa omaa tahtoaamme (vihastua, manipuloida toista henkilöä, käyttää häntä jollakin lailla hyväksemme – mikä meidän itsekäs valintamme sitten onkin), silloin olemme menettäneet tilaisuuden edistyä. Harras rakastamisen halu on olennainen osa rakastamisen oppimista, mutta tämä halu on lisäksi muutettava todeksi, yhteistyöksi aina läsnä olevan rakkauden opettajamme – Isämme – kanssa. Kun vain ajattelemme elämäämme luokahuoneena ja ihmissuhdeongelmiamme Jumalan meille suomina tilaisuuksina kasvuun, on helpompi lopettaa tappeleminen olosuhteita vastaan ja ryhtyä yhteistyöhön.

Kääntänyt Leena Kari

KANSAINVÄLINEN URANTIA-YHDISTYS
JOURNAL

TILAUSHINNAT

UAI Journal on luettavissa verkkosivuilta <http://www.urantia-uaa.org/links.htm> ilmaiseksi. Suomenkielinen versio on luettavissa Suomen Urantia-seuran verkkosivuilta <http://www.urantia.fi/>.

Lehden tilaushinnat ovat seuraavat:

Vuositalaus: 18 €
Irtonumerot: 4,50 €

Vuositalauksen ja irtonumerot voi maksaa Suomen Urantia-seuran pankkitilille Nordea 142730-102126. Pankkisiirtolomakkeen ”Tiedotuksia”-osaan pyydetään merkitsemään JOURNAL ja tilaajan osoitetiedot. *Suomen Urantia-seuran jäsenille UAI Journal on jäsenetu.*

TOIMITUSPERIAATTEET

Journal ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemmässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat Journalin omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. Journal ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvausta tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka Journal pyrkiikin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeelliseksi katsomansa toimitukselliset Muutokset. Journal on tarjotuista artikkeleista kiitollinen ja niistä riippuvainen, toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa Yhteyttä Journaliin varmistuakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi mahdollista Journalissa julkaisemista varten.

Pyydämme ohjaamaan kaiken Urantia Association International Journalille tarkoittamanne postin ja artikkelitarjoukset Journalin Chicagon-osoitteeseen. Mikäli haluat kirjoituksesi pääsevän pikaiseen harkintaan, lähetä se suoraan toimittajalle <alain_cyr@sympatico.ca>.

Jos haluat enemmän tietoa Kansainvälisestä Urantia-yhdistyksestä tai UAI Journalista, ota yhteyttä Journalin Chicagon-toimistoon.

Kaikki suoraan tai epäsuorasti esitetyt tulkinnat, mielipiteet, päätelmät tai taiteelliset esitykset ovat laatijoiden omia eivätkä välttämättä edusta Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen, kansallisten tai paikallisten Urantia-yhdistysten tai UAI Journalin toimituksen kantaa ja mielipiteitä.

Alkuperäisessä englanninkielisessä lehdessä on runsaasti värikuvia, jotka on kopioteknisistä syistä jätetty pois suomennoksesta.

UAI Journal
559 West Diversey # 351
Chicago IL 60614
USA

© 2008 Kansainvälinen Urantia-yhdistys